

الحمد لله
رسول محمد

PŘÍBĚHY
PRO
PŘEMÝŠLIVÉ
DĚTI

1.

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

Děti! V této knize příběhů, jež byly napsány speciálně pro vás, se vyskytuje mnoho důležitých skutečností. Najdete mnoho příkladů divů živých organismů stvořených Alláhem, a znovu uvidíme jedinečnou povahu moci našeho Pána. Také si připomenete, abyste reagovali na každou událost stvořenou Alláhem s trpělivostí a podřízením a děkovali našemu Pánu v každém okamžiku.

Naučíte se, proč je tak důležité chovat se pěkně k lidem kolem sebe, že čistota je znamením věřícího a že milá slova jsou ctností, která je milá Alláhu.

Toto jsou názvy některých příběhů v této knize:

Anwar a želva, Co Rašída bratr naučil, Omar a tučňák, Džamal a papoušek, Ve všem je něco dobrého, Je důležité následovat dobré slovo, Čistota věřících, Naím a krásný páv, Anwar a ptáček, Maqsud a koťátko, Sajid a sépie, Karím a děda Hassan.

O autorovi

Nyní píšící pod pseudonymem Harun Yahya, narodil se v Ankaře v roce 1956. Studoval umění v Istanbulu na univerzitě Mimar Sinan a filosofii na Istanbulské univerzitě. Od osmdesátých let publikoval mnoho knih s politickou, vědeckou a náboženskou tematikou. Vysoce ceněné po celém světě, tyto práce byly nástrojem znovunalezení Boha a zlepšení poznání své víry mnoha lidí. Knihy Haruna Yahyi oslovují všechny typy čtenářů, bez ohledu na jejich věk, rasu nebo národnost pro své zaměření na jeden předmět: rozšířit čtenářovu perspektivu povzbuzením ho nebo ji k přemýšlení o kritických tématech, jako je existence Boha a Jeho jednota, a život podle hodnot Jím předepsaných.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُ
مُحَمَّدٌ

O autorovi

Nyní píšící pod pseudonymem HARUN YAHYA, narodil se v Ankaře v roce 1956, poté, co dokončil základní a střední školu v Ankaře, studoval umění v Istanbulu na univerzitě Mimar Sinan a filosofii na Istanbulské univerzitě. Od osmdesátých let publikoval mnoho knih s politickou, vědeckou a náboženskou tematikou.

Harun Yahya je dobře znám jako autor významných prací odhalujících podvod evolucionistů, jejich neplatná tvrzení a temná spojení mezi darwinismem a takovými krvavými ideologiemi jako jsou fašismus a komunismus.

Díla Haruna Yahyi, přeložená do 57 různých jazyků, tvoří sbírku celkem 45 000 stran s 30 000 ilustracemi.

Jeho pseudonym je tvořen jmény Harun (Áron) a Yahya (Jan Křtitel) na památku dvou významných proroků, kteří bojovali proti lidem s nedostatkem víry. Pečeť Proroka na obálkách jeho knih je symbolem spojeným s jejich obsahem. Představuje Korán (konečné zjevení) a Proroka Muhammada (pokoj a požehnání s ním), posledního z proroků. Pod vedením Koránu a Sunny (učení Proroka), si autor klade za cíl zkompromitovat fundamentální principy nenáboženských ideologií a mít "poslední slovo", jak zcela utichnou námitky proti náboženství.

Používá pečeť Proroka (pokoj a požehnání s ním), který dosáhl konečné moudrosti a morální dokonalosti, jako znak zájmu nabídnout poslední slovo.

Všechna díla Haruna Yahyi mají tentýž cíl: předávat poselství Koránu, povzbuzovat čtenáře k úvaze o základních otázkách spojených s vírou, jako je Boží existence a jednota a věčný život; a odhalovat chabé základy nenáboženských systémů a perverzních ideologií.

Harun Yahya má čtenáře v mnoha zemích, z Indie do Ameriky, od Anglie po Indonézii, z Polska po Bosnu, od Španělska po Brazílii, z Malajsie do Itálie, z Francie do Bulharska a Ruska. Některé z jeho knih jsou dostupné v angličtině, francouzštině, němčině, španělštině, italštině, portugalštině, urdštině, arabštině, albánštině, čínštině, svahilštině, hausa, zivehi (jíž se mluví na ostrově Mauricius), ruštině, srbochorvatštině, polštině, malajštině, ujugurské turečtině, indonézštině, bengálštině, dánštině a švédštině.

Vysoce ceněné po celém světě, tyto práce byly nástrojem znovunalezení Boha a zlepšení poznání své víry mnoha lidí. Moudrost a upřímnost jeho knih spolu s odlišným stylem snadným k pochopení přímo ovlivňují každého, kdo je čte. Ti, kdo tyto knihy berou vážně, již nadále nemohou obhajovat ateismus či jinou převrácenou ideologii nebo materialistickou filosofii, jelikož tyto knihy jsou charakteristické rychlými účinky, konečnými výsledky a nevyvratitelností. Dokonce pokud v tom budou pokračovat, bude to pouze sentimentální naléhavost, protože tyto knihy vyvracejí takové ideologie od samých základů. Všechna současná hnutí popření jsou nyní ideologicky poražena, díky knihám napsaných Harunem Yahyou. Toto je nepochybně následkem moudrosti Koránu a jeho osvětlení. Autor skromně zamýšlí sloužit jako prostředek lidského hledání pravé Boží cesty. Žádný materiální zisk není cílem publikace těchto knih.

Ti, kdo povzbudí ostatní k přečtení těchto knih, otevírající jejich mysl a srdce a vedoucí je, aby se stali oddanými služebníky Boha, poskytují neocenitelnou službu.

Mezitím by bylo pouze ztrátou času propagovat jiné knihy, které pouze vytváří zmatek v lidských myslích, vedou je k ideologickému chaosu a zjevně nemají žádné silné a přesné účinky v odstraňování pochyb z lidských srdcí, jak ověřeno předchozí zkušeností. Je nemožné, aby knihy sloužící ke zdůraznění autorovy literární moci měly takový velký efekt, naopak jejich zbožným cílem je zachránit lidi před ztrátou víry. Ti, kdo pochybují mohou vidět, že jediným záměrem knih Haruna Yahyi je překonat nevíru a šířit morální hodnoty Koránu. Tento úspěch a vliv je vyjadřován přesvědčením čtenářů.

Jeden bod je nutno mít na paměti: hlavní příčinou pro pokračující krutost, konflikt a další utrpení velké většiny lidstva je ideologická převaha nevíry. To lze ukončit pouze ideologickou porážkou nevíry a předáním divů stvoření a koranické morálky tak, aby lidé mohli žít podle toho. Zvažující stav dnešního světa vedoucího do sestupné spirály násilí, pohoršení a konfliktu, musí být zjevně tato služba poskytnuta rychle a efektivně, než bude příliš pozdě.

V tomto úsilí knihy Haruna Yahyi hrají vedoucí úlohu. Z Boží vůle budou tyto knihy prostředkem, skrze něhož lidé 21.století dosáhnou míru, spravedlnosti a štěstí přislíbeného v Koránu.

Milé děti!

Zvláštní pozornost je věnována zhroucení teorie evoluce, protože tato teorie tvoří základ všech neduchovních filosofí. Od chvíle, kdy Darwin odmítl skutečnost stvoření – a tedy Boží existenci – za uplynulých 140 let to způsobilo, že mnoho lidí opustilo svou víru nebo upadlo do pochybností.

Proto je podstatnou službou, velmi důležitou povinností, ukázat každému, že tato teorie je klam. Jelikož někteří čtenáři dostanou šanci číst pouze jednu z našich knih, myslíme si, že je důležité věnovat kapitolu ke shrnutí tohoto předmětu.

Všechny autorovy knihy vysvětlují témata ve světle koranických veršů, a zvou čtenáře k poznání Božích slov a žití podle nich. Všechna témata týkající se Božích veršů jsou vysvětlena tak, aby nezbyl prostor pro pochybnosti a otázky ve čtenářově mysli. Knihy upřímně, jednoduše a plynulým stylem zajišťují, že kdokoli, v kterékoli době a ze kterékoli společenské třídy je může snadno pochopit. Díky jejich účinnému a osvětlujícímu vypravování je lze přečíst na jedno posezení. Dokonce i ti, kdo přísně odmítají duchovno jsou ovlivněni fakty, jež tyto knihy dokumentují a nemohou popřít pravdivost jejich obsahu.

To vede k tomu, že všechny knihy autora lze číst jednotlivě, i diskutovat ve skupině. Čtenáři usilující profitovat z těchto knih shledají diskusi velmi užitečnou dovolující jim spojit své úvahy a zkušenosti.

Dále bude velkou službou islámu přispět k publikaci a čtení těchto knih, napsaných výhradně k potěšení Boha.

Všechny autorovy knihy jsou velmi přesvědčivé. Z tohoto důvodu zprostředkují pravé náboženství ostatním a nejefektivnějším způsobem je pobídnou k přečtení těchto knih.

Doufáme, že čtenář si projde odkazy na konci knihy. Jejich bohatý odkazový materiál k tématům spojeným s vírou je velmi užitečný a je radost ho číst.

V těchto knihách, na rozdíl od ostatních, nenajdete osobní názory autora, vysvětlení založená na pochybných zdrojích, styl nevšímavý k úctě a vážnosti posvátných předmětů ani beznadějně, pesimistické argumenty, jež vyvolávají pochybnosti v mysli a odchýlení v srdci.

www.harunyahya.com

**PŘÍBĚHY
PRO PŘEMÝŠLIVÉ
DĚTI**

-1-

**HARUN YAHA
(ADNAN OKTAR)**

OBSAH

Amar a želva	8
Husejn a slon	12
Co Rašída bratr naučil	14
Omar a tučňák	18
Džamal a papoušek	20
Ve všem je něco dobrého	22
Ahmad a šťastná kachna	26
Roztomilé veverky s dlouhými ocasy	32
Je důležité následovat dobré slovo	38
Čistota věřících	42

Naím a krásný páv	46
Anwar a ptáček	48
Aliho malý přítel	54
Maqsud a koťátko.....	60
Sajid a sépie	64
Kamal a mořský koník.....	68
Karím a dědeček Hassan	70
Děda Uthman a jeho vnuk.....	84
Naše třída	86
Dodatek: Lež evoluce	92

AMAR a ŽELVA

Jednoho dne četl Amar jeden ze svých oblíbených příběhů, “O zajíci a želvě.” Smál se tomu, co se přihodilo zajíci a poučil se ze želvy, jak je důležité používat hlavu a že chytrost je více, než soutěž v tělesné nadřazenosti. Zatímco o těchto věcech uvažoval, náhle si uvědomil, že želva v knížce obživila na stránce a počala k němu mluvit:

Želva začala slovy: “Nazdar Amare! To je skvělé, že jsi tak mladý a přitom tak chytrý, aby sis vzal z příběhu o zajíci a mně poučení.”

Amar se zeptal “Jak jsi stará?”

Želva odpověděla: “Nejsem tak mladá, jak vypadám; ve skutečnosti je mi 45 let. Želvy žijí kolem 60 let; a existuje jeden druh suchozemské želvy, které se říká ‘Testudo’ jež může žít dokonce až 189 let.”

“Jaké roční období máš nejradši?” zeptal se Amar.

Želva odpověděla: “Teplé počasí je velice důležité pro naše přežití. Naše tělesná teplota se mění s teplotou okolního vzduchu a je obvykle o 32.2 až 32.4 stupňů Fahrenheita neboli o 0.1 a 0.2 stupně Celcia nižší než teplota vzduchu. Naše trávení se zrychluje, jak se otepluje. Když nás Alláh stvořil, věnoval nám tyto znaky, aby nám usnadnil přežití, když je velice horko. My potřebujeme,

**Jemu náleží vše, co na
nebesích je i na zemi,
a On je soběstačný,
chvályhodný.**

(Súra al-Hadž: 64)

všechny dary, které nám Alláh věnoval, avšak On je štědřejší než potřebujeme.”

Amar se pak zajímal: “Jaké je tvoje oblíbené jídlo?”

“Milujeme žlutou dýni. Náš zrak je velice ostrý a nejlépe vidí žlutou. To znamená, že naši oblíbenou potravu najdeme velice rychle,” odpověděla želva.

Amar měl pro želvu další otázku: “Upadáte do zimního spánku?”

Želva vysvětlovala: “Ano. Když se počasí ochladí, od října dále, a jídlo je těžko k nalezení, naše těla zpomalí a chráníme se tak, že na několik měsíců usneme. Tlukot našeho srdce a dýchání se zvolní. Zimní spánek u nás trvá od října do března. Jelikož nás Alláh stvořil tímto způsobem, nemusíme zůstat vzhůru v zimě, kdy není co jíst, což by nám bylo osudné. Alláh nás ochránil po generace tím, že nás pošle spát právě v tu správnou chvíli.”

Amar se pořád měl na co ptát: “Vím, že žijete na souši, ale myslím, že některé z vás žijí i ve vodě. Můžeš mi o nich povědět?”

Želva se usmála: “To máš pravdu, Amare. Existují suchozemské želvy, vodní želvy a mořské želvy. Já kupříkladu žiji na souši. Mám radši pole, měkkou půdu a vinice. Vodní želvy, ten druh, který chováš v akváriu, mají rády jezera a říční břehy. Mořské želvy žijí v teplých mořích a přicházejí na souš, aby nakladly vajíčka. Dovol mi, abych ti pověděla něco zajímavého o mořské želvě zvané kareta:

Kareta obecná vychází na teplé pláže naklást vajíčka. Alláh vnukne mladým želvičkám, které se vyklubou z vajíček, aby zamířily směrem ke světlu odráženému mořem, jinými slovy, šly přímo k místu, kde budou žít. Jak tyto želví miminka vědí, že moře je pro jejich život nejlepší místo? Musí tomu tak být proto, že jim náš Pán vnukl toto vědění.”

Amar řekl: “Máš pravdu. Kdokoli uvažuje, musí vědět, že svět je plný Alláhových zázraků. Nikdy nesmíme zapomínat, že ty a já, všechna zvířata a stromy i všechno ostatní jsou Jeho znamením. Hezky se mi s tebou povídalo. Děkuji, že jsi mi toho tolik sdělila. Ahoj.”

“Bud' zdrav šikovný chlapče,” řekla želva.

Dlouhonoží čápi

Čápi

jsou velcí stěhovaví ptáci
vysocí 3–5 stop (to je 1–1.5
metru) s velkými bílými křídly. Vypadají
roztomile kvůli svým červeným zobákům a
nohám. Každý rok se ve velkém počtu stěhují,
poněvadž nemohou žít ve studených oblastech.
Čápi nám tak oznamují, že přicházejí horké letní
dny a je to zázrak, že vědí, kdy se má počasí
oteplit. Následujícího roku, když se vrací jaro,
se čápi vracejí na své mnoho mil dlouhé cestě
a nacházejí svoje stará hnízda. Je to
ovšemže Alláh, Kdo jim vnukl tak
dobrou paměť a smysl pro
správný směr.

HUSEJN A SLON

Husejnova matka ho vzala o jednom víkendu do zoo. Bylo to poprvé, kdy spatřil tolik rozmanitých zvířat na jednom místě. Zašli i do sloního pavilonu. Mladý slon zakopával o svůj chobot a padal a matka mláděte mu pokaždé přispěchala na pomoc.

Sloní matka si všimla Husejna, jak si je prohlíží a vysvětlovala: “Víš, moje mládě je příliš mladé, ještě neví jak používat svůj chobot. Neopustí mou blízkost celých 12 let a po prvních šest měsíců ho budu učit, jak má patřičně používat svůj chobot.”

Husejn odpověděl: “Vždycky mě zajímalo, na co sloni užívají choboty? Dýcháte jimi?”

Matka slonice mu řekla: “Právě naše choboty nás odlišují od ostatních zvířat. Naše nozdry jsou na konci chobotů, a ty používáme k donesení potravy nebo vody do úst, sbírání předmětů a k očichávání; do chobotu můžeme nabrat až 1 galon neboli čtyři litry vody. A víš, že jím umíme uchopit malinkatý hrášek? Nezískali jsme svoje choboty náhodou. Jsou laskavým darem Všemohoucího Alláha, Který všechno stvořil.”

Husejn potom vyzvídal, “Jak se vám daří najít dostatek jídla?”

Matka slonice vysvětlovala: “My jsme největšími suchozemskými zvířaty na Zemi. Slon sní zhruba 730 liber (330 kilo) rostlin za den. Strávíme denně 16 hodin jezením.”

Husejna napadla další otázka, “A co vaše zuby?”

Sloní matka odpověděla: “Jak vidíš, po stranách svých úst mám dva dlouhé, ostré zuby. Těmito zuby se bráníme a také je používáme ke kopání děr, v nichž bychom našli vodu. Jistěže se naše zuby časem obrousí při vykonávání takové práce a z tohoto důvodu nám dal Všemohoucí Alláh zvláštní schopnost. Nový zub vyrůstá za starým, aby ho nahradil. Protože nás Alláh takto stvořil, může nám vyrůst nový zub, abychom ho mohli náležitě použít.”

Husejn chvíli přemýšlel, “Musíš mít hlad, kručí ti v žaludku.”

Matka slonice se usmála: “Takové zvuky vydáváme při vzájemné komunikaci. Domluvíme se navzájem až na vzdálenost 2.5 mil (4 km).”

Husejn byl zmatený, “Tak jak spolu tedy mluvíte?”

Matka slonice pravila: “Alláh vytvořil zvláštní orgán v našich čelech, který vytváří zvuky pro lidské bytosti neslyšitelné. Tak se dorozumíme kódem, kterému nemohou ostatní zvířata porozumět a slyšíme jeden druhého i přes velice dlouhé vzdálenosti. Jak vidíš velkolepé Alláhovo stvoření lze u slonů dobře vidět. Nezapomeň, že o těchto věcech musíme stále přemýšlet a děkovat Alláhu neustále!”

Husejn přikývl: “Děkuji, že jsi mi řekla všechny tyto věci. Teď se musím vrátit k matce.”

“Bud' zdrav Husejne,”
řekla matka slonice.

Na cestě zpět k matce, se Husejn podívoval, “Kdo ví, jaké veliké Alláhovy zázraky se vyskytují u jiných zvířat?”

Co Rašída bratr naučil

Rašíd šel jednoho dne na autobusovou zastávku, aby se dostal ze školy domů. Zatímco tam čekal, začal poslouchat rozhovor skupiny dětí. Jedno z nich mluvilo hlasitě a ukazovalo na svoje tričko a elektrické autíčko, které drželo v ruce. Rašíd začal dávat větší pozor a byl schopen si dát dohromady, co říkaly.

Chlapec, který mluvil tak nahlas, se jmenoval Asim. Vypravoval svým kamarádům o svém drahém oblečení a nejnovějších hračkách. Když dorazil domů, Rašíd nemohl dostat z hlavy, co ten chlapec říkal. Když jeho bratr, Zubajr, viděl, jak je Rašíd zamyšlený, posadil se vedle něho.

“Co se děje, Rašíde? O čem přemýšlíš?” zeptal se.

Rašíd odpověděl: “Cestou domů jsem viděl jednoho kluka. Mluvil se svými kamarády o svém skvělém oblečení a hezkých hračkách. Byl doopravdy bezo-

hledný; nezajímalo ho, že někteří z jeho kamarádů si nemohou dovolit koupit takové věci. Myslím, že jeho chování bylo moc špatné.” Zubajr souhlasil: “Máš pravdu Rašíde, co dělal, to nebylo vůbec správné. Alláh dal každému z nás odlišná požehnání. Skutečnost, že člověk vlastní více pěkných věcí, lépe vypadá nebo je úspěšný, vůbec není v jeho moci. Alláh nám tyto věci dal, aby nás vyzkoušel a aby zjistil, jak budeme jednat, když nám taková požehnání věnuje.

Chování, které se Alláhu nejvíce líbí je takové, když člověk nezapomíná, že to Alláh mu dal všechno, co má. Nesmíme se chlubit nebo být rozmazlení požehnáními, která nám Alláh dal; musíme se vždycky chovat skromně. Mimoto, je to Satan, kdo se nafukuje pýchou. Vzpomeneš-li si, ten verš, který jsme četli včera, byl právě o této věci. Alláh nám říká že: ‘A jedná tak, abyste si nezoufali nad tím, co vám uniklo, a abyste se neradovali příliš z toho, čeho se vám dostalo. Bůh nemiluje žádného domýšlivce vychloubačného.’ (Súra al-Hadid: 23)”

Rašíd přikývl: “Takže bychom se neměli nechat zkazit tím, co nám Alláh dal, a neměli bychom být smutní nebo znechucení, když o něco přijdeme. Je to tak, Zubajre?”

Zubajr se usmál: “Správně! Alláh vlastní všechno. Dává nám tolik požehnání, kolik si přeje nám dát. Ať je jich málo nebo mnoho je to všechno součást zkoušky v tomto světě.”

**Bůh vás vyvedl z útrob matek
vašich, aniž jste měli nějaké
vědění, a pak vám sluch, zrak i
srdce dal – snad budete
vděční.**

(Súra an-Nahl: 78)

Rašíd měl na svého bratra otázku: “V jednom verši, Alláh říká: ‘A nevrhej zrak svůj žádostivě na to, co dali jsme některým párům z nich v užívání – to nádhera pomíjivá je života pozemského, abychom je tím uváděli v pokušení; vždyť štědrost Pána tvého lepší je i trvalejší.’ (Súra Ta Ha: 131) To, co Asim udělal, bylo špatné, nebylo však špatné i to, jak byli jeho kamarádi zaujati a jednali způsobem, který by se Alláhu nelíbil? Přestože je to Alláh, Kdo nám dal naše oblečení, jídlo, domov a auto, být zhýčkaný nás doopravdy ponižuje, není to tak?”

Zubajr okamžik přemítal: “Jistě. To je dobrý způsob, jak to vysvětlit. Dovol mi, abych ti vypravoval příběh z Koránu jako příklad. V Koránu Alláh uvádí příklad dvou mužů. Jeden má dvě zahrady. Alláh každou z nich naplnil datlemi a jinými plodinami. Když čas uzrál, obě zahrady přinesly úrodu. Mezi oběma zahradami byla řeka a tudíž měl ten člověk spoustu ovoce. Jakmile

vlastník zahrady mluvil se svým přítelem, ponižoval ho slovy: **“Mám více majetku než ty a mocnější jsem i rodem svým.”** (Súra al-Kahf: 34) Honosící se vším majetkem, který vlastnil, chodíval do své zahrady a ukazoval ji svému příteli a říkal přitom:

... **“Že někdy toto zanikne, si nemyslím, a nedo-
mnívám se, že kdy dostaví se Hodina; a věru i kdybych
navrácen byl k Pánu svému, něco lepšího než toto naleznu
tam výměnou.”** (Súra al-Kahf: 35–36)

Jeho přítel ho varoval:

**Kéž bys byl, když do zahrady své jsi vstoupil, pronesl:
Nechť stane se, co Bůh chce, a není moci kromě u Boha! A
vidíš-li mne majetkem a dětmi chudšího, možná, že mne
Bůh obdaří lepším, než tvá je zahrada...** (Súra al-Kahf: 39–
40)

Majitel zahrady nebral toto varování vážně. Nakonec ho Alláh potrestal. Jednoho dne seslal bouři a ta zničila jeho úrodu.

Když majitel zahrady ráno vstal a spatřil, že přišel o všechny drahocenné plodiny, pochopil, že Alláh má neomezenou moc a že všechno je pod Jeho kontrolou. Nikdy nesmíme zapomenout na tuto příhodu, Rašíde, a musíme se vždy chovat takovým způsobem, jak nám radí.”

OMAR A TUČŇÁK

Než šel jednoho dne do poslele, Omar sledoval s otcem dokumentární film. Byl celý o zvířatech a on byl překvapen, jak některá zvířata přežívají v hrozně obtížných podmínkách. Jakmile se dostal do postele, přemýšlel o tom, co viděl.

Představoval si, že žije tam, kde žijí tato zvířata a náhle se ocitl na místě úplně pokrytém sněhem. Začal se potulovat kolem.

Z ničeho nic uslyšel hlas říkat, "Vítej Omare!"

"Kdo jsi?" zeptal se Omar.

"Já jsem tučňák," přišla odpověď.

Stvoření, které hovořilo, vypadalo, jako by mělo na sobě smoking. Omar si hned vzpomněl, co to je. V dokumentu, který toho večera sledoval s otcem byl věnován díl tučňákům.

"Ach ano," řekl Omar: "Právě jsem viděl něco o tvém životě v televizi. Tady opravdu mrzne. To ti není nikdy zima?"

Tučňák odpověděl: "Toto je Jižní pól a mrazivé teploty někdy dosahují až -130 stupňů Fahrenheita což je totéž jako -88 stupňů Celsia. Toto prostředí by zabilo mnoho zvířat, ale my nemáme problém zde žít, přestože je tomu tak pouze kvůli několika zvláštním vlastnostem, které nám Alláh věnoval.

Kvůli tlusté vrstvě podkožního tuku na nás zima nepůsobí tolik, jako na ostatní zvířata. A když udeří zima, jdeme dál na jih podél pobřeží.”

Omar si vzpomněl: “To znamená, že se stěhujete! Jaké další přednosti, o nichž nevím, máte? Například v dokumentu se říkalo, že se dobře staráte o svá vejce, dokud se z nich nevylíhnou mláďata. Můžeš mi o tom něco říct, prosím?”

Tučňák se usmál: “Ovšem. Na rozdíl od mnoha zvířat jsou to samci tučňáků, kdo sedí na vejcích, nikoli samice. A to dělají při teplotě -22 stupňů Fahrenheita (-30 stupňů Celcia) po dobu 65 dní, aniž by se pohybovali. Mezitím matka odejde pryč, aby pátrala po potravě pro mláďě, které se vylíhne. Potom, co se vyklubou, kuřátka stráví první měsíc na nohou matky a otce. Kdyby je opustila na pouhé dvě minuty, tak by umrzla.”

Omar přikývl: “To znamená, že musíte být opravdu opatrní, že?”

Tučňák opáčil: “Alláh naučil každé zvíře, jak má reagovat. Děláme jen to, co nám Alláh vnukl.”

Omar souhlasil: “Náš Pán naučil každého tvora, kde a kdy se usadit a jak nalézt potravu. Život vás tučňáků je dobrým příkladem.”

Tučňák se otočil: “Můžeš najít spoustu jiných příkladů u ostatních tvorů. Moje rodina na mne čeká, tak už musím jít, mám obavy.”

Náhle Omar uslyšel zvonění. Bylo ráno a jeho budík spustil. Tak si uvědomil, že jeho malá cesta byla pouze pěkným snem.

DŽAMAL A PAPOUŠEK

Džamal vždy chtěl doma chovat ptáka. Nemohl uvěřit svým očím, když jeho otec přišel jednoho dne domů a nesl velikou klec. Stáhl pokrývku a spatřil uvnitř jasně žlutého a purpurového papouška. Džamal byl hrozně šťastný. Toho prvního večera spolu měli Džamal a papoušek vážný rozhovor.

Džamal řekl: “Ahoj krásný papoušku. Chci tě opravdu dobře krmit, proto se o tobě musím všechno naučit. Především, můžeš mi říct, jaké je tvé oblíbené jídlo?”

“Moje oblíbené jídlo jsou semena,” pravil papoušek.

“Jak je jíš?” zeptal se Džamal.

Papoušek vysvětloval: “Dovedu držet svoje jídlo nohama a jíst ho stejně jako obložený chléb. Jsem odborník na otevření skořápky semen svým jazykem. Fakt, že mohu tímto způsobem utišit svůj hlad, je velkou přízní a požehnáním od Alláha.”

Džamal se pak optal: “Jsem strašně zvědavý. Kde se ve tvém perí vzaly tak neuvěřitelně krásné barvy?”

“Jako u všech ptáků,” řekl papoušek, “moje pestré barvy pocházejí z látek uložených uvnitř mých perí tehdy, když se začnou vytvářet a je to spojeno se způsobem, jak se od nich odráží světlo. Víš, že když mi vypadnou pera, jsou nahrazena novými? A pokaždé, když dorostou, mají totožnou barvu. Toto je další důkaz dokonalosti Alláhova stvoření.”

**On je Bůh – Stvořitel Výrobce,
Dárce podoby ...
(Súra al-Hašr:24)**

Džamal přitakal: “Je to opravdu úžasné. Umíš také napodobit zvuk, který slyšíš? Jak to děláš?”

“Mohu napodobit zvuky, které uslyším, ale nemohu jim porozumět. To se také děje z vůle Alláha. Jinak, jak by si mohl tvor jako já, bez inteligence nebo vůle, vyvinout schopnost napodobovat zvuky? Pouze náš Všemohoucí Pán má schopnost stvořit takového barevného mluvícího ptáka, jako jsem já. To On dělá věci tak perfektními,” vyložil papoušek.

Džamal se usmál: “Můj obdiv k Všemohoucímu Alláhu roste a roste, jak se na tebe dívám. Udělám všechno, aby ses tady cítil pohodlně. Ještě jednou, vítej domů, krásný papoušku.”

“Pamatuj si,” řekl papoušek: “Tou nejlepší věcí, jakou můžeme udělat při pohledu na všechny dokonalosti stvoření Všemohoucího Alláha ve vesmíru je připomínat si Jeho velikost, děkovat Mu a nikdy na Něj nezapomínat.”

VE VŠEM JE NĚCO DOBRÉHO

Ali je šikovným žákem základní školy. Jeho učitel a jeho kamarádi ho mají moc rádi. Vždycky má všechno v pořádku a respektuje svoji matku, otce a ty, kdo jsou starší, než on sám. Ale Ali přehnaně reaguje na věci, které se mu stávají a dělá si starosti s věcmi, které se nestaly. Například, když se má ve škole psát písemka, vždycky se bojí, že dostane špatnou známku a dokonce i přestože se na ni pečlivě učí, je mu starostmi špatně. To mu často ztěžuje soustředění a někdy dokonce špatně odpoví na otázky, které ve skutečnosti dokonale zná. Když se objeví něco, co Ali nedovede dělat nebo když věci nejdou tak, jak on chce, rychle upadne do beznadějného smutku. Zlobí se na sebe, když se diví, jaktože něco nezvládne nebo jaktože něco nejde tak, jak by mělo.

Jednoho dne, když se vrátil ze školy domů, byl Ali velice šťastný a, jako vždycky, vzrušený. Ve chvíli kdy dorazil domů, jeho matka připravovala v kuchyni večeři. Ihned začal matce povídat, co se přihodilo ve škole.

“Mami,” řekl vzrušeně: “O víkendu jdeme na školní výlet. Budeme mít dobré jídlo, hrát si s míčem, půjdeme na túru, budeme zpívat písničky a hrát hry. Není to skvělé?”

“Ano, Ali, to jsou velice dobré zprávy,” usmála se matka. “Ted’ pojd’, umyj si ruce a začni pracovat na domácích úkolech.”

Ali udělal, co mu matka řekla. Umyl si ruce a obličej a začal dělat domácí úkol. Jenže pořád byl rozrušený. Myslel na to, jaká bude na výletě zábava. Náhle ho napadla myšlenka. Pomyslel si: “Co když budu o víkendu nemocný? Potom nebudu moci jet na výlet. Budu muset zůstat doma v posteli, zatímco si všichni mí kamarádi budou hrát s míčem.” Z ničeho nic byl zasmušilý. Všechna jeho radost byla pryč. Mezitímco dělal svůj domácí úkol, uvažoval.

Chvíli před večeří přišel domů Aliho otec. Aliho matka je zavolala k večeří. Společně se posadili ke stolu. Ali byl tichý a zamračený, kvůli špatným myšlenkám v hlavě. Jeho matka byla velice překvapená změnou, která se s ním udála. Aliho otec si také všiml, jak je zachmuřený. Jako vždycky si začali povídat.

“Jaký jsi měl dnes ve škole den?” zeptal se otec.

“Učili jsme se nějaké nové věci, tati,” odpověděl Ali: “V hodině matematiky jsem šel k tabuli a počítal příklady, které nám učitel

dal.”

“Neřekneš svému otci ty dobré zprávy, které jsi se dnes dozvěděl, Ali?” zeptala se matka.

“O víkendu jdeme na výlet, tati.”

“To jsou dobré zprávy, Ali,” usmál se otec, “ale ty nevypadáš, že by jsi z toho měl radost.”

Matka dodala: “Byl jsi tak šťastný, když jsi přišel ze školy, ale teď vypadáš smutně.”

Ali odpověděl, “Ano, byl jsem šťastný, ale pak mě napadlo něco, co mne zarmoutilo.”

“A proč jsi zarmoucený, Ali?” zeptal se otec.

Ali mu pověděl, “Jestli o víkendu onemocním, a nebudu moci jít na výlet, tak budu hrozně nešťastný.”

Matka se ho pokusila uklidnit: “Ali, v tuto chvíli nejsi nemocný, a nemůžeme vědět, co se stane později. Je správné, abys byl smutný kvůli něčemu, co se může anebo nemusí stát?”

Jeho otec doplnil: “Podívej Ali, tak je tomu proto, že Satan ti do hlavy nasadil zlé myšlenky a proto jsi rozru-

šený z věcí, které se ještě nestaly. Tomu se říká být bojácný. Všechny špatné myšlenky, které ti přicházejí na mysl nebo všechny obavy, které pociťujeme v srdci, jsou starosti vyslané Satanem. Alláh nám oznamuje v Koránu, co bychom měli dělat, když se to stane: **‘A kdykoliv tě bude znepokojoovat návod satanův, hledej útočiště u Boha, vždyť On slyšíci je i vševědoucí.’** (Súra al-A‘raf: 200)”

“Ali,” řekla mu matka, “Když ti takové špatné myšlenky přijdou na mysl, obrať se ihned k Alláhu a pomodli se.”

Jeho otec pokračoval: “Alláh rozhodl již dříve, co se nám stane v našich životech. A On si pro nás vždycky přeje to nejlepší. Nebudeš-li moci jít na výlet, buď si jist, že je to pro tebe ta nejlepší věc. Někteří lidé zapomínají, že ve všem je něco dobrého a rmoutí se kvůli některým příhodám, které se jim staly. Ale může tomu být ve skutečnosti tak, že je Alláh ochránil před něčím horším. Avšak oni o tom takto neuvažují a proto jsou pořád nervózní a zasmušilí.”

Ali přikývl: “Ano, teď už to dobře chápu. Odteď když mne přepadnou špatné myšlenky, ihned se obrátím k Alláhu a poděkuji Mu, že mi dal to nejlepší ze všech věcí.”

Ahmad a šťastná kachna

Ahmad šel o víkendu navštívit svého dědečka. Před večerí ho jako obvykle vzal děda do parku. Když do parku dorazili, Ahmad byl velice šťastný při pohledu na kachny plující po rybníku. Jeho děda věděl, že Ahmad má kachny skutečně rád, takže s sebou vzal pro ně něco k jídlu. Dal to Ahmadovi, jak spolu seděli na lavičce. Ahmad se rozběhl za kachnami.

“Ahoj,” řekl: “Já jsem Ahmad. Přinesl jsem vám něco k jídlu.”

Jedna z kachen pak řekla, “Ahoj Ahmade, mockrát děkujeme.”

“Přemýšlel jsem,” pravil Ahmad: “Kdyby vás tady nekrmili, nebo

kdybyste žili někde, kde nejsou žádní lidé, jak byste našly potravu?”

Kachna odpověděla: “My kachny, pokud žijeme v divočině, moc nepouštíme vodu. Svoje jídlo bereme z vody.”

“Ale já ve vodě, na níž plaveš, žádné jídlo nevidím,” řekl zmatený Ahmad.

Kachna vysvětlovala: “Z vody získáváme potravu několika způsoby. Některé kachny zůstávají na hladině a jedí rostliny a hmyz. Jiné kachny potápějí hlavy a přední část těla pod vodu a hledají potravu s ocasy ve vzduchu. A ještě jiné se zcela potápí pod vodu a hledají potravu tímto způsobem.”

Ahmad měl jinou otázku: “Proč zůstáváte celou dobu ve vodě? Proč nechodíte kolem po zemi?”

“Naše nohy opatřené plovací blánou nám dovolují plavat a umíme plavat velice rychle, jenže chodit po zemi je těžké,” odpověděla mu kachna.

Ahmad se potom kachny ptal: “Když já vlezu do vody musím se pořád pohybovat, abych se udržel nad vodou. Tak musím mít nafukovací rukávky, abych se nepotopil. Jak to děláte, že plujete tak snadno po hladině?”

“Právě tak, jako ty se nemusíš pohybovat, abys plaval, máš-li rukávky, tak i nám vzduch v tělech dovoluje vydržet na hladině,” odpověděla kachna.

Ahmad byl stále zmatený: “Jenže když já mám rukávky, tak se zase nemohu potápět pod vodu. Tak jak se to daří vám?”

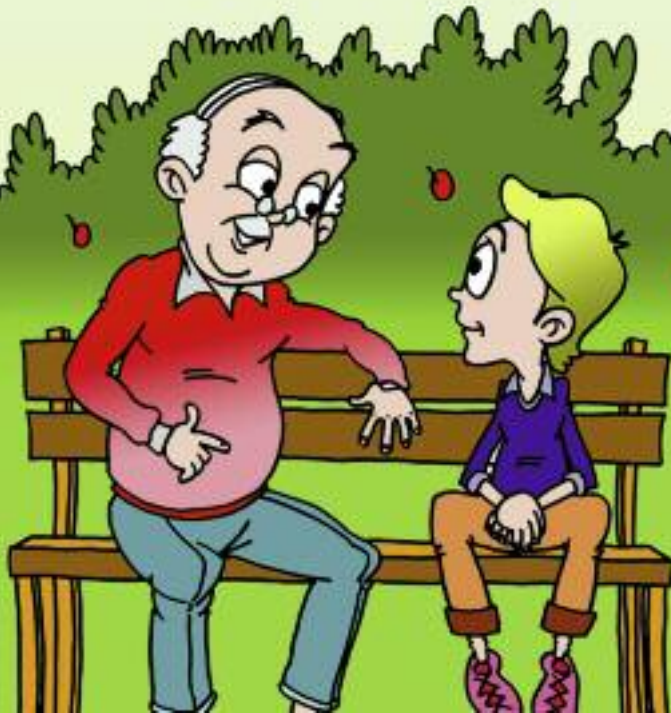
“Máme v tělech vzduchové kapsy, které vypadají jako malé balónky,” řekla kachna. “Když jsou tyto balónky naplněny vzduchem, tak plujeme; a když se chceme potopit pod vodu, vypumpuje vzduch z těchto kapes ven. Proto se můžeme lehce potápět, protože v našich tělech zůstane méně vzduchu.”

“Takže můžeš plout po hladině a můžeš se potápět pod vodu a dovedeš krásně plavat,” pravil Ahmad.

Kachna pokračovala: “Je to kvůli našim nohám vybaveným plovacími blánami, že tak snadno plaveme. Když ve vodě pohybujeme nohama dopředu a dozadu, tyto blány se roztáhnou a dovolují nám potlačit se proti proudu vody s větší silou.”

“Právě tak jako s ploutvemi, které si na nohy dávají dospěláci, když jdou v létě plavat, takže plavou rychleji a snadněji!” vykřikl Ahmad.

“To je ono, Ahmade,” souhlasila kachna. “Kdyby byly vaše nohy takové, tak byste nemohli pohodlně chodit. Protože

my jsme však vodní ptáci, tvar našich nohou nám dovoluje plavat a krmit se velice jednoduše.”

“Všechny kachny vypadají stejně, takže jaké rozdíly mezi nimi jsou?” divil se Ahmad.

“Všechny vypadáme stejně,” neodporovala kachna: “Ovšem existují určité odlišnosti mezi různými druhy kachen. Kačeři mají jasnější peří než kačeny. To je důležitou ochranou pro samici, když sedí na hnízdě, aby vyseděla své mladé. Kvůli její matné barvě ji nepřítelé nemohou vidět a je v mnohem větším bezpečí, jak tam sedí. Nevýrazné barvy kachní samice splývají s pozadím a zneumožňují ji zahlédnout dokonce i zblízka.”

“Tak co se tedy stane, jakmile se k hnízdu přiblíží nepřítel?” zeptal se Ahmad.

Kachna vysvětlila: “Kačer na sebe upoutá pozornost použitím svého jasně zářivého peří, aby odlákal dravce od samice na hnízdě. Když se predátor dostane k hnízdu, samec okamžitě vzlétne do vzduchu a nadělá přitom hodně hluku a všechno proto, aby odlákal vetřelce.”

V tom okamžiku Ahmad uviděl po vodě plout několik kachňat. Byl užaslý, že jsou tak maličká a přitom tak dobře plavou. Zeptal se: “Jak se tato kachňata naučila tak rychle plavat?”

“Kachňata si najdou cestu do vody, aby plavala a krmila se, pouze několik hodin po vyklubání,” oznámila mu kachna.

Ahmada zajímalo, co by se s ním stalo, kdyby ho nechali ve vodě několik hodin potom, co se narodil. Určitě by nebyl schopen plavat; nalokal by se vody a zemřel. Uvážil, jak perfektně Alláh vytvořil kachny, aby mohly žít, plavat a krmit se ve vodě. Pak vstal Ahmadův děda z lavičky a přišel k němu.

“Dědo,” řekl Ahmad: “Kachny umí opravdu dobře plavat, že? A jsou tak roztomilé!”

Dědeček souhlasil: “Ano Ahmade. Jedna z jejich schopností nám ukazuje, jak dokonale Alláh stvořil každou živou věc. Věděl jsi, že kachny mohou také létat? Když letí, neustále mění směr, aby se nestaly kořistí dravých ptáků.”

“Ja kachny vědí, že mají pořád měnit směr, aby unikly predátorům, dědo?” zeptal se.

Jeho dědeček mu pověděl: “Zrovna tak, jako dal Alláh zvláštní schopnosti jiným zvířatům, dal tuto těmto roztomilým kachnám, aby se mohly chránit. Alláh tvoří to, co si přeje. V Koránu je verš, který je o tom: **‘Bůh stvořil každého živočicha**

z vody; a jsou mezi nimi ti, kteří plazí se po břiše, jiní, kteří chodí po dvou nohou, a další, kteří chodí po čtyřech.

Bůh tvoří, co chce, a Bůh věru všemocný je nad věci každou.’ (Súra an-Nur: 45)”

“Tak pojd’ Ahmade,” řekl: “Večeře je skoro hotová. Bude lepší, když se vydáme domů.”

“Dobře dědo. Cestou ti povím, co jsem se o kachnách naučil!”

“Opravdu?” zeptal se dědeček. “A odkud jsi se to naučil?” Ahmad mrkl na kachny ve vodě a řekl jim sbohem.

Ahmad vzal dědečka za ruku a kachny nechali za sebou. Šli společně domů a povídali si o dokonalém Alláhově stvoření a děkování za ně.

KACHNY

Při letu se kachny, tak jako gepardi, mohou pohybovat tak rychle jako auto. A když letí, neustále mění směr, aby se nemohly stát kořistí predátorů. Když se mají potopit pod vodu, udělají to tak rychle, že střelci mají problém je trefit.

Roztomilé veverky s dlouhými ocasy

Bilál a Dawud byli dva kamarádi, kterým bylo společně dobře. Právě dočetli knihu o životě zvířat a hrozně se jim líbila. Jak by to bylo vzrušující moci poznat tato zvířata lépe! Toho večera hovořili se svými rodinami a přesvědčili je, aby se o víkend vydati na výlet na venkov. Cestou si vzájemně kladli otázky o zvířatech, která tam uvidí. Jakmile se dostali ven z auta, začali pobíhat mezi stromy. Jejich rodiny se usadily na lavicích a začaly si povídat. Bilál a Dawud poprosili o dovolení toulat se kolem, jelikož byli nedočkaví, aby uviděli nějaká zvířata.

Potom co ušli krátkou vzdálenost, všimli si pohybu v listí.

“Dawude, podívej se tam!” zvolal Bilál. “Myslím, že je to veverka!”

“Pojďme!” řekl Dawud,

“Podívejme se blíže.”

Byla to vskutku veverka, která řekla: “Vypadáte na dva zvědavé chlapce. Mohu vám povědět, co si přejete znát.”

“Ano, prosím! Pověz

nám,” pravil Dawud.

“Zajímalo by mě, proč máš tak dlouhý ocas,” řekl Bilál.

“Především,” začala veverka, “se mohu vydat mnoha směry nahoře na stromech. Například se svými ostrými dráčky mohu snadno lézt na stromy. Mohu pobíhat ve větvích, houpat se nahoru a dolů a dokonce i chodit tak. Mým příbuzným a mně se říká ‘šedé veverky’ a dovedeme lehce skákat z vrcholu jednoho stromu na druhý 15 stop (4 metry) daleko. Vyskočíme do vzduchu, jako kdybychom letěly; pak roztáhneme paže a nohy a plachtíme vzduchem. Ocasy zlepšujeme rovnováhu a používáme ho jako směrové kormidlo.”

Dawud řekl: “Četl jsem v knížce, že některé veverky umí létat. Potřebují létající veverky pouze dlouhé ocasy, aby mohly létat?”

“Ano,” odvětila veverka. “V Austrálii existují druhy veverek, které mohou létat. Mají na délku asi 20 až 35 palců

(45 až 90 cm). Pohybují se ze stromu na strom dlouhými skoky. Místo křídel mají plachtící blánu a pohybují se mezi stromy jako kluzáky. Kupříkladu blána veverovce krátkohlavého se natahuje od předních rovnou k zadním končetinám. Letící veverka může skočit z kmene jednoho stromu s napjatou kůží a vypadající jako kluzák urazí 100 stop (30 metrů) jediným skokem. Častokrát byly pozorovány, že urazily vzdálenost 1740 stop (530 metrů) v šesti skocích, jeden za druhým.”

“Jak vypočítají vzdálenost, když skáčou mezi tak vzdálenými stromy?” podívoval se Bilál. “Aby přistály na správném místě musí dělat výpočty. Jen drobná chyba a spadnou na zem.”

Veverka souhlasila: “Velice správně. Když skáče, směřujeme na tenké větve a musíme skákat opatrně, abychom přistály na správném místě. K tomu používáme své zadní běhy, svůj ostrý zrak, který nám umožňuje dobře odhadovat vzdálenost, silné drápy a ocasy, které nám pomáhají udržet rovnováhu. A ten Jediný, který nám dal tyto schopnosti a naučil nás je používat, to je náš Všemohoucí Pán. Jinak by pro nás určitě nebylo možné běhat s pravítkem a měřit výšku stromů a vzdálenost mezi větvemi.”

Dawud se ptal, “Jsou vaše ocasy ještě k něčemu jinému?”

Bilál dodal: “Jednou jsem viděl doku-

ment. Malá zvířátka ztrácejí tělesné teplo, když se nepohybují. Ve studeném počasí jim hrozí zmrznutí, zejména ve spánku. Ale tak jako u všech zvířat Alláh vytvořil veverkám cestu, jak se chránit v obtížných vnějších podmínkách. Veverky mají husté huňaté ocasy, kterými se obalí a spí stočené do klubíčka. Tento huňatý ocas je jako zimní kabát, který je chrání před umrznutím, kdykoli spí ve studeném počasí.”

“Ano, to je pravda,” souhlasila veverka. “Ve studeném počasí nás ocasy zahřívají. Avšak existuje ještě další použití našich ocasů. Tak jako je tomu u jiných zvířat i my veverky máme způsoby, jak navzájem komunikovat. Vezmi například rezavé veverky. Jakmile spatří nepřítele, třesou svými ocasy a vydávají rozrušené zvuky.”

Dawud ukázal: “Podívej, kolik oříšků jsi nasbírala. To musíš mít pořádný hlad.”

Veverka pokračovala: “Pro nás je obtížné v zimě najít potravu, takže se na zimu připravujeme tím, že si potravu nasbíráme v létě. Když ji uskladňujeme, musíme být opatrné. Nemůžeme skladovat

ovoce, jelikož se brzy zkaží. Abychom neměly v zimě hlad, musíme sbírat jen oříšky, šišky a podobnou potravu, která vydrží. Vidíš? Tyto oříšky si schovám, abych je snědla v zimě.”

Dawud dodal: “Je to Alláh, Kdo naučil všechny tvory jak najít a uskladnit svou potravu; je to On, Kdo poskytuje každodenní jídlo všem tvorům, které stvořil. Jednou z charakteristik Alláha je ‘Poskytovatel’ poněvadž On poskytuje potravu všem živočichům, které stvořil. Korán nám oznamuje, jak milosrdný a soucitný je Alláh: ‘Kolik je zvířat, jež neopatřují si obživu svou, ale Bůh jim ji uštědřuje stejně jako vám – a On slyšící je i vševědoucí.’ (Súra al-‘Ankabut: 60)”

Veverka pak řekla: “Alláh dal každému tvorovi, kterého stvořil, schopnosti, jež mu pomáhají přizpůsobit se prostředí, v němž žije. Nestačí nám vyhledat potravu a uschovat ji; když nadejde zima, musíme také najít místo, kam jsme ji uschovaly. To dovedeme díky znamenitému čichu, který nám náš Pán dal. Ucítime oříšky pokryté až 12 palci (30 cm) sněhu.

Jídlo, které shromáždíme, skladujeme na více než jednom místě. Ale později zapomínáme, kam jsme ho daly. Jenže

Alláh nám dovoluje zapomínat z určitého důvodu. Za čas semena, která jsme zapoměly pod zemí, vzejdou a vyrostou z nich nové stromy.”

Bilál přemýšlel: “Ořechy a

kaštiny mají tvrdé skořápky. My používáme louskáčky, abychom je otevřeli. Jak je vy veverky otevíráte bez louskáčku?”

“Máme zuby, které jsou ostřejší a silnější než zuby kteréhokoli člověka,” vysvětlovala veverka. “Naše přední zuby, kterým se říká řezáky, nám umožňují rozdrtit tvrdé materiály; v prostoru za nimi jsou stoličky. Díky těmto našim ostrým zubům dovedeme rozlousknout skořápku každého ořechu, bez ohledu na to, jak je tvrdý.”

“Nepoškozují to vaše zuby?” zajímal se Dawud.

Veverka objasnila: “Zde také můžete vidět bezchybnou harmonii, která existuje mezi vším ve svrchovaném tvořivém umění našeho Pána. Kdyby se nám zuby zlomily, nebo obrousily, vyrostou nové. Alláh dal tuto schopnost všem podobným stvořením jako jsme my, která hryzají svou potravu.”

Bilál dodal: “Korán nám vypravuje o kráse a dokonalosti živých tvorů, které Alláh vytvořil: **‘A také ve stvoření vašem i ve zvířatech, jež po zemi rozmnožil, jsou znamení pro lid pevně přesvědčený.’** (Súra al-Džáthijja: 4)”

Dawud souhlasil: “Musíme si pamatovat, že Alláh kontroluje všechno v každickém okamžiku. Měli bychom mu děkovat za každé požehnání, které nám věnoval, modlit se, abychom byli jeho drahými služebníky a prosit Jež za odpuštění.”

“Ano, máš pravdu,” řekl Bilál. “Už je pozdě Dawude. Pojdme už zpátky. Děkujeme za to, co jsi nám pověděla, veveruško.”

“Pá, pá, moji malí přátelé,” řekla veverka.

JE DŮLEŽITÉ NÁSLEDOVAT DOBŘE SLOVO

Anas byl milý, slušně vychovaný a tvrdě pracující chlapec. Z nějakého důvodu se jeho otec musel přestěhovat do jiného města a Anas musel opustit všechny svoje kamarády.

Brzy potom, co se Anas s rodiči nastěhovali do nového bytu, je sousedi z domu začali navštěvovat. Anas byl velice rád, protože tam bylo několik stejně starých dětí. Anasovi se moc líbili jeho noví kamarádi a po čase se velmi sblížili. Ale byl tam jeden mladší kluk jménem Irfan, který vždycky kazil jejich hry, které zrovna hráli, poněvadž chtěl, aby hráli to, co chce on; a pokud to nebylo tak, jak on chtěl, zlobil se na ně.

Jednoho dne, kdy si všichni kluci hráli v zahradě, se k nim připojil Irfan. Hráli si s novou hračkou, která patřila Anasovi. Irfanův příchod každého zneklidnil, jelikož věděli, že kdykoli se přidá ke hře, bude z toho hádka. Takže tentokrát chlapci nedovolili, aby si s nimi hrál. Irfan se hrozně rozlobil, vzal Anasovu novou hračku, hodil ji na zem a rozbil. Anas byl moc rozčilený a jeho kamarádi se začali hádat s Irfanem. Strýc Hanif uslyšel hluk klučičích hlasů a vyhlédl z okna. Strýc Hanif měl chlapce, rád, vždycky se o ně zajímal a často s nimi mluvil o existenci Alláha, požehnání, které poskytuje a skutcích uctívání, které přikazuje. Když viděl chlapce, jak se hádají, hned sešel dolů a připojil se k nim. Irfan plakal. Kluci řekli strýci Hanifovi, co se dělo a pak se posadili v zahradě, aby si promluvili.

Anas vysvětloval, co se přihodilo: “Strýčku Hanife, moji kamarádi a já spolu pokaždé dobře vycházíme a hrajeme si bez rvaček. Ale Irfan vždycky pokazí legraci a my už s ním nechceme kamarádit.”

“Ale oni nechtějí dělat to, co chci já,” stěžoval si Irfan.

Strýc Hanif pak řekl: “Ale no tak chlapci! My všichni se chceme cítit dobře a vést bezpečný život a najít přátelství a štěstí, kdekoli můžeme. Jenže nestačí si tyto věci přát. A nemůžeme čekat na někoho jiného, aby nám je dal. Cítit se dobře v bezpečném prostředí a vytvářet dobrá kamarádství vyžaduje zvláštní úsilí a sebeobětování. Kdyby každý trval na tom, mít jen to, co sám chce, a myslel jen na sebe namísto dávání ostatním, pak by mezi námi bylo jen neštěstí a hádky. Avšak věřící, kteří se obávají Alláha, se chovají jinak; jsou trpěliví, odpouštějí a netrvají na tom, aby bylo všechno po jejich. I když se k nim někdo zachová špatně, neurážejí se; staví prospěch ostatních před svá vlastní přání a snaží se co nejlépe, aby ne-

rozlobili druhé ve svém okolí. Toto je znak nadřazeného slušného chování, které Alláh nařídil, aby jeho služebníci provozovali.”

Anas se zeptal: “Dobře strýčku Hanife. Kdyby mezi nás přišel rváč a říkal ošklivá slova, co tedy máme dělat?”

Strýc Hanif odpověděl: “Ovšemže, musíme jednat tak, jak nám Alláh rozkázal. Alláh nám říká jak v Koránu:

Dobré a špatné skutky si nejsou rovné; odplácej tím, co lepší je, a hle, ten, mezi nímž a tebou bylo nepřátelství, se stane jakoby přítelem horoucím. (Súra Fussilat: 34)

Náš Prorok, kéž mu Alláh požehná a věnuje mu pokoj, také radí muslimům, aby s ostatními zacházeli dobře v hadíth, která zní: ‘... Kdokoli si přeje uniknout ohni a vstoupit do zahrady by měl zemřít s vírou v Alláha a Soudný den a měl by se chovat k lidem tak, jak si přeje, aby se oni chovali k němu...’ (Muslim)”

Kluci pak poděkovali strýci Hanifovi a slíbili, že se v budoucnu budou snažit spolu vycházet.

ODKUD POCHÁZÍ POKORA VĚŘÍCÍCH?

V Koránu Alláh prikazuje věřícím, aby byli pokorní. Náš Prorok, kéž mu Alláh požehná a věnuje mu pokoj, také prohlašuje v jedné z hadith následující:

“Alláh mi zjevil, že máme být před sebou navzájem pokorní. Nikdo by se neměl nad druhého povyšovat, ani mu škodit.” (Muslim)

Věřící jsou ti, kdo vědí, že Alláh stvořil všechno, že Jemu všechny věci patří a že je to On, kdo dává lidským bytostem veškerá požehnání. Z tohoto důvodu, bez ohledu na to, jak pohledný, bohatý, inteligentní nebo uznávaný může být, nikdy není namyšlený. Korán nám oznamuje, že věřící jsou pokorní:

Služebníci Milosrdného jsou ti, kdož pokorně chodí po zemi, a když jsou osloveni lidmi pošetilými, odpovídají: “Mír s vámi!” (Súra al-Furqan: 63)

Alláh oznamuje dobré zprávy pro věřící o odměně za dobré chování:

... A božstvem vašim je Bůh jediný, Jemu se do vůle odevzdávejte! A oznam zvěst radostnou pokorným. (Súra al-Hadž: 34)

JAK SI MŮŽEME PŘIPOMÍNAT ALLÁHA?

Věřící vědí, že Alláh je vidí a slyší v každé chvíli a že On tvoří vše, co se jim přihodí. V každém okamžiku jejich životů o Něm nezapomínají přemýšlet. To dělají snažením se udržet Alláha na mysli, uvědomováním si, že On stvořil všechno a všechny události, které jim vstoupí do cesty, uvažováním, co jim mýnil sdělit těmito událostmi, snahou pochopit skrytý význam stvoření a povídají ostatním lidem o těchto věcech. Alláh nám oznamuje v Koránu, že věřící na Něho pořád pamatuje: [Lidi rozmyslem nadaní jsou ti] kteří vyzývají Boha stojíce, sedíce i ležíce a kteří přemýšlejí o stvoření nebes a země a říkají: **“Pane náš, Tys věru nestvořil toto vše pro nic za nic – sláva Tobě! Ušetři nás trestu ohně pekelného!”** (Súra Al-Imran: 191)

V hadith Prorok Muhammad, kéž mu Alláh požehná a věnuje mu pokoj, popisuje vzpomínání na Alláha takto:

Alláh, Vznešený a Slavný, stanovil: “Jak o Mně můj služebník uvažuje, takový pro něho budu. Jsem s ním kdykoli na Mne pamatuje. Když Mne volá v sobě, Já ho zavolám v Sobě, volá-li Mne ve skupině lidí, uvedu ho v lepší skupině v Mé přítomnosti. Přiblíží-li se Mi o dlaň Já se k Němu přiblížím o délku paže; přiblíží-li se Mi o délku paže Já se k Němu přiblížím o loket; přijde-li ke Mně, Já k němu přiběhnu.” (Buchari a Muslim)

ČISTOTA VĚŘÍCÍCH

Jednoho dne byl Zafar rozrušený. Učitel jim zadal domácí úkol o tom, co to znamená být čistý. Učitel chtěl, aby nasbírali informace o tomto tématu z libovolného zdroje a přečetli to, co napsali, před třídou. Zafar si připomněl všechno, co věděl o čistotě, ale stále se nemohl rozhodnout, jak o tom povědět třídě. Jistěže, pořád toho bylo hodně, co nevěděl. Zafar dostal dobrý nápad. Jelikož učitel řekl, že mohou shromáždit informace odkud chtějí, mohl by se zeptat strýce Hamida, který bydlel v jeho činžáku. Okamžitě sebral pero a sešit, dovolil se matky a šel do bytu strýce Hamida. Strýc Hamid měl velkou radost, že se za ním přišel Zafar podívat se svým předmětem a začali hovořit: “Strýčku Hamide,” ptal se Zafar, “každý by měl být čistý, ale někteří moji kamarádi chodí ráno do školy, aniž by si alespoň umyli obličej.”

Strýc Hamid odpověděl: “Zafare, v Koránu Alláh přikazuje věřícím, aby byli čistí a vyhýbali se špíně. Ti, kdo ve všem nepraktikují morálku Koránu, nedodržují jeho učení ani v čistotě a upadnou do tohoto politováníhodného stavu. Věřící jsou fyzicky velice čistí. Jejich těla i jídlo, oblečení a místo, kde žijí jsou vždy neposkvrněné a uspořádané. Snaží se, aby každé místo, kde jsou, připomínalo zářivou čistotu Ráje, jak je popsána v Koránu. V Koránu Alláh oznamuje věřícím, jak by měli pohlížet na čistotu:

... “ke Mně nic, ale očisti Chrám Můj pro ty, kdo obcházení konají, a pro ty, kdož modlí se vestoje, klaní se a na zem padají! (Súra al-Hadž: 26)

Vy, kteří věříte, jezte z výtečných pokrmů, jež jsme vám uštědřili... (Súra al-Baqara: 172)

Svůj oděv očišťuj, veškeré špíny se vyvaruj. (Súra al-Muddaththir: 4-5)”

Zafar se potom ptal: “Takže co mají věřící dělat za účelem praktikovat čistotu, kterou Alláh zjevil v Koránu?”

“Alláh stvořil pro lidi vodu, aby se v ní umývali,” pravil strýc Hamid: “Voda je

veliké požehnání a je pro nás příčinou, abychom byli Alláhu vděční. Mezi nejdůležitější věci, které děláme, patří mytí rukou a tváře, když ráno vstáváme a sprchování, abychom zahájili den zcela čistí. Korán nám sděluje, že Alláh seslal z nebes lidským bytostem vodu, aby se v ní umývaly: **‘A seslal vám s nebe vodu, aby vás jí očistil a odňal od vás špínu satanovu a aby posílil srdce vaše a upevnil paty vaše.’** (Súra al-Anfal: 11)”

“V tomto verši,” pokračoval strýc Hamid: “Alláh varuje lidské bytosti, že Satan působí, že špína vypadá příjemně a snaží se jim zabránit, aby se očišťovali. Satan se pokouší lidi odvrátit od cesty Alláhovy a neustále jim našeptává návrhy ohledně čistoty. Kupříkladu se snaží nás přimět, abychom se vzdali čištění zubů po jídle anebo dávat si pravidelně sprchu tím, že nám našeptává, že je to zbytečná námaha, takže postupně na to úplně zapomeneme. Dokonce i když takové občasné vynechání nevyvolává opravdové následky, po delší době to může poškodit člověku zdraví a vzhled. A to je přesně to, co Satan chce. On cítí odpor k lidským bytostem a snaží se je stáhnout do Pekla a doopravdy si přeje je vidět, jak žijí ve špíně, se vzhledem zničeným poškozenou pokožkou a zkaženými zuby. Avšak osoba praktikující mravní zásady Koránu je na strážní před takovými návrhy a dává pozor, aby jim nepodlehla. Neprojevuje ani tu nejmenší nedbalost, když dojde na čistotu. Je si vědoma důležitosti čistoty za všech okolností.”

Zafar se pak zeptal: “Někteří lidé, ačkoli jsou čistí a reprezentativní, nevypadají pořád stejně. Například mohou být čistí a upravení ve svátek nebo určité jiné dny, ale po zbytek doby vypadají zanedbaně. Jak se dívají na čistotu?”

Strýc Hamid odpověděl slovy: “Někteří lidé, přestože se neřídí mravními zásadami Koránu, jsou na čistotu velice opatrní. Ovšem mají zcela odlišné cíle a záměry od těch, kdo věří v Alláha. Cílem těchto lidí je nebýt kritizován ostatními a vypadat dobře. Poněvadž nemyslí na to, potěšit Alláha, když se myjí, nejsou opatrní na svou čistotu nebo vzhled, když jsou sami nebo s lidmi, které to nezajímá. Ale věřící dbá na čistotu nikoli, aby potěšil druhé lidi, nýbrž aby potěšil Alláha a uposlechl Jeho rozkaz. Dokonce i kdyby ho nikdo neviděl celé dny, bude pořád čistý a upravený.”

“Děkuji za informaci, strýčku Hamide,” řekl Zafar: “Budu přemýšlet o tom, co jsi mi pověděl a hned si napíšu domácí úkol a od teď budu dávat větší pozor na svou čistotu.”

Zafar šel hned domů a dal se do psaní. Už se nemohl dočkat, až přečte to, co napsal, kamarádům ve škole. Radost a horlivost, kterou cítil vzhledem k povídání svým kamarádům ve škole o mravních zásadách Koránu, je jedním ze znaků věřícího, který by měl být vidět u každého věřícího člověka.

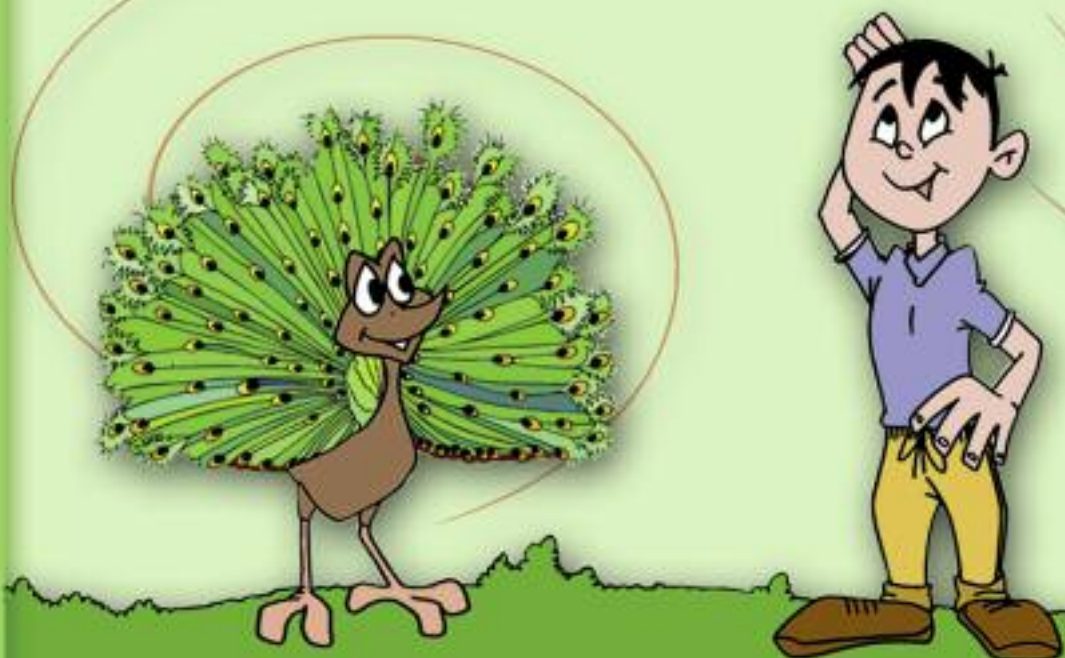
NAÍM A KRÁSNÝ PÁV

O víkendu šel Naím s matkou a sestrou do zoo. Byl ohromen, když viděl, jak roztomilá a krásná jsou všechna zvířata. Některá krmil a jiná pozoroval z dálky. Rozpustilé slůně postříkalo vodou šaty jeho sestře. Naím a matka se smáli a posunuli se dál.

“Podívej na toho krásného páva!” řekla Naímova matka.

Naím se sestrou byli hned zaujati krásou páva. Naím se trochu přiblížil, aby si prohlédl páva doopravdy zblízka.

“Nazdar Naíme,” pravil páv. “Já jsem proslul jako nejnádhejněji vypadající stvoření v království zvířat.”

Naím odpověděl: “Tvůj ocas je opravdu krásný. To mají všichni pávi takové ocasy?”

Páv odpověděl: “Kdepak můj malý příteli. Pouze paví samci mají takové ocasy. Používáme je, abychom upoutali pozornost samičky, kterou chceme za partnerku.”

Naím se divil: “Když páv rozevře ocas, tak ho nemůže vidět. Tak jak může vědět, že je krásný a přitažlivý? Někdo ti to musel říct, že? I lidské bytosti jsou si jisté tím, jak vypadají, jen když se podívají do zrcadla.”

“To máš pravdu,” souhlasil páv. “My se nedíváme do zrcadla, abychom viděli, jak krásní jsme. Alláh nás učí, že budeme atraktivní, když ocasy tímto způsobem rozevřeme.”

Naím si blíže prohlížel páva a žasl nad fantastickými barvami a vzory na jeho ocase.

“Je to jako kdybych se díval na skvělý obraz; barvy jsou tak výborné ...” povzdechl si.

“Myslíš, že bych dokázal vymalovat tyto překrásné vzory na svém ocase?” zeptal se páv. “To určitě ne, můj malý příteli. Neobyčejná nádhera našich ocasů nevznikla sama od sebe. Každý žasne nad našimi skvělými barvami a tak jako u všech zvířat, je to Alláh, Kdo v nás stvořil tuto krásu.”

Naím řekl ptákovi: “Ted’ už lépe chápu, že je to Alláh, Kdo stvořil vás pávy tak znamenitě. Sbohem, dobrý příteli.”

Naím cítil údiv na velikou mocí Alláha a vrátil se, aby se přidal k matce a sestře. Připomněl jim, že je to Alláh, Kdo vytvořil nádheru páva.

Anwar a ptáček

Z atímco krácel Anwar domů ze školy, začalo silně pršet. Po večeri, než začal dělat domácí úkoly, poprosil matku, zda by se nemohl chvíli dívat na déšť. Dovolila mu, aby se chvíli díval. Anwar šel k oknu a pozoroval, jak venku prší. Po ulici chodili lidé s deštníky a další, kteří deštník neměli, se ukrývali podél budov. Zanedlouho se všude kolem začaly tvořit ka- luže. Projíždějící auta

šplíchala vodu na chodníky a lidé prchali z okraje chodníku, aby se nenamočili. Anwar myslel na to, jak je hezké být doma a že by měl děkovat Alláhu za to, že mu poskytl jídlo a teplý dům, v němž bydlí. Právě v té chvíli na okenní parapet usedl vrabec. Anwar si pomyslel, že ten ubohý pták musí hledat úkryt před deštěm a hned otevřel okno.

“Ahoj, jmenuji se Anwar,” řekl. “Jestli chceš, můžeš jít dovnitř.”

“Děkuji, Anware,” řekl ptáček. “Rád bych počkal uvnitř až přestane pršet.”

“Musí ti být venku zima,” soucítil s ním Anwar. “Nikdy jsem neviděl ptáka takto zblízka. Jak tenké máš nožičky! Jakto, že udrží tvoje tělo?”

“To máš tedy pravdu, Anware,” souhlasil vrabčák. “My ptáci máme ve srovnání s vašimi těly tenké končetiny. Ale navzdory tomu udrží naše tělo dost snadno. Uvnitř je mnoho svalů, cév a nervů. Kdyby byly naše nožky o něco tenčí nebo tlustší bylo by pro nás obtížné létat.”

“Létání, to musí být bezvadný pocit,” dumal Anwar. “I vaše křídla jsou tenká, ale dokážete s nimi létat. Jaktože můžeš uletět takové dlouhé vzdálenosti, aniž by ses unavil?”

“Když vzlétáme, spotřebujeme hodně energie, protože naše tenká křídla musí unést váhu celého těla,” začal vrabec. “Ale jakmile jsme ve vzduchu, odpočíváme a necháváme se nést větrem. Takto, protože spotřebováváme málo energie, se neunavíme. Když vítr zmizí, znovu začneme mávat křídly. Kvůli této výhodě, kterou pro nás Alláh vytvořil, uletíme dlouhou vzdálenost.”

Anwar se pak zeptal, “Jak vidíš, co je kolem, když letíš?”

Vrabec vysvětloval: “Zrak je nejlepší z našich smyslů. Mimoto,

že nám umožnil létat, Alláh nám dal také nadřazený smysl vidění. Kdybychom neměli tak skvělý zrak spolu s naší zázračnou schopností létat, to by bylo pro nás velice nebezpečné. Dovedeme vidět věci daleko jasněji než lidé a máme širší zorné pole. Takže když před sebou uvidíme nebezpečí, můžeme změnit směr a rychlost letu. Nedovedeme očima pohybovat, tak jako lidé, neboť naše oči jsou pevně uloženy v důlcích. Ale dovedeme rychle točit hlavou a krkem, abychom rozšířili svoje zorné pole.”

Anwar rozuměl: “Takže proto ptáci vždycky pohybují hlavou: aby viděli kolem sebe. Jsou všichni ptáci stejní?”

“Sovy a jiní noční ptáci mají moc velké oči,” pokračoval vrabec. “Díky určitým zvláštním buňkách v očích mohou vidět v tlumeném světle. Kvůli tomu mohou sovy dobře vidět, když v noci

loví. Existují také druhy ptáků, kterým se říká vodní; Alláh je stvořil tak, že mohou dobře vidět ve vodě. Potápějí své hlavy pod vodu a chytají brouky a rybky. Alláh vytvořil schopnosti těchto ptáků tak, aby mohli snadno vidět ve vodě a chytat svoji kořist.”

“Zobáky všech ptáků nejsou stejné. Pročpak?” zeptal se Anwar.

“Alláh vytvořil různé druhy zobáků pro rozličné druhy ptáků, aby

zvládli rozmanitou práci,"
přišla odpověď. "Naše zo-
báky jsou dokonale
vhodné pro prostředí, v
němž žijeme. Housenky a
červi jsou velice chutní
pro ptáky, kteří je jedí. S
našimi tenkými ostrými
zobáky dovedeme lehce

sbírat housenky a červi ze spodní strany listů. Ptáci, kteří jedí
ryby, mají obvykle velice dlouhé zobáky zakončené ve tvaru
naběračky, aby mohli snadno lapat ryby. A ptáci, kteří se krmí
na rostlinách mají takové zobáky, které jim
dovolují jednoduše jíst ten druh rostliny,
která jim chutná. Náš Pán dokonale zaji-
stil každého tvora na Zemi tím, že jim
dal schopnosti, které potřebují."

Anwar měl pro vrabčáka jinou otázku:
"Nemáš uši jako já, přesto mě dobře
slyšíš. Jakto?"

"Sluch je pro nás ptáky velice důležitý
mysl. Používáme ho při lovu a navzá-
jem se upozorňujeme na případné
nebezpečí, abychom se mohli
ochránit. Někteří ptáci mají slu-
chové membrány, jež jim umož-
ňují zaslechnout i nepatrné zvuky.
Uši sov jsou velice citlivé na zvuk.
Uslyší takové hladiny zvuku, jaké
lidské bytosti slyšet nemohou," po-
věděl mu vrabec.

Což neviděli ptactvo nad
sebou, jak křídla roztahuje a
skládá? Nikdo krom
Milosrdného je nedrží a On
jasně všechny věci zří.

(Súra al-Mulk:19)

**Což neviděli ptáky podrobené Pánu v
prostoru nebeském, kde nikdo je
nepodpírá kromě Alláha? Věru jsou
v tom znamení pro lid věřící!
(Súra an-Nahl: 79)**

Anwar se pak dotazoval: “Vy ptáčci hezky zpíváte. Rád vás poslouchám. Na co svoje hlasy používáte?”

Pták přikývl: “Někteří z nás mají různé písně, aby odlákali nepřátele z cesty. Někdy si stavíme hnízda v dutinách stromů, a když se dovnitř pokouší vniknout vetřelec, syčíme jako hadi. Vetřelec si myslí, že v hnízdě je had, a to nám dovoluje hnízda ochránit.”

“Jak jinak hnízda chráníte před nepřáteli?” zajímal se Anwar.

“Budujeme mnoho klamných hnízd, abychom nepřátele svedli z cesty,” pravil ptáček. “Tímto způsobem svedeme vetřelce z cesty a chráníme hnízdo s vejci, které jsme v oblasti schovali. Abychom hnízda zabezpečili před hady, skrýváme vstupy a děláme je složité. Jinou ochranou je budovat hnízda na stromech, které mají trnité větve.”

“Jakto, že někteří ptáci mohou plavat ve vodě? A jakto, že ne všichni ptáci mohou plavat?” ptal se Anwar svého kamaráda.

Vrabec odpovídal: “Alláh některé z nás stvořil schopné plavání. Dal jim nohy opatřené plovací blánou. Jiní mezi prsty blány nemají. Takže mimo vodních ptáků, ptáci plavat nemohou.”

“To je jako ploutve!” zvolal Anwar. “Když plavu s ploutvemi, mohu plavat mnohem rychleji.”

“Existují určité druhy ptáků, mající takové ploutve od narození,” řekl pták.

Mezitímco měli Anwar s ptáčkem tento rozhovor, matka ho za-

volala, aby šel do svého pokoje a udělal si domácí úkoly. A zároveň i déšť venku ustal.

Anwar řekl svému kamarádovi: "Teď musím jít do pokoje a udělat si úkol. Zítra povím kamarádům o tvých zvláštních schopnostech, a jak Alláh stvořil tebe a ostatní tvory s tak dokonale tvořivou uměleckou zručností."

"Déšť už přestal, tak se mohu vrátit do svého hnízda," odpověděl vrabčák. "Děkuji ti, že jsi mne pozval dovnitř, Anware. Budeš-li o nás povídat svým přátelům, řekneš jim také, aby se o nás starali a neházeli po nás ani jiných zvířátkách kameny?"

"Ano, to jim určitě řeknu," souhlasil Anwar. "Kéž tě Alláh ochraňuje."

Anwar otevřel okno a pták hned vyletěl, táhnoucí vzduchem. Anwar přemýšlel o dokonalosti Alláhova stvoření a posadil se, aby si vypracoval úkol.

Aliho malí kamarádi

Ali a jeho rodina vyjeli brzy zrána v neděli na venkov na piknik. Jeho matka naskládala věci potřebné pro piknik na zem. Naplnila košík mrkvemi, Aliho oblíbenými. Ali se rovnou posadil pod strom. Četl knihu a pojídal mrkve. Najednou spatřil králíka, jak se blíží ke košíku. Ali se pomalu posadil, aby králíčka nevyplašil.

“Musíš mít hlad, králíčku,” řekl.

“Vlastně... ano. Mrkve mám moc rád,” neodporoval králík.

“Tak pojď,” pravil Ali:

“Sníme je spolu a popovídáme si. Chtěl bych se tě zeptat na spoustu věcí”

Králík začal hovořit: “My králíci žijeme v hnízdech zvaných nory, které vyhrabáváme pod zemí. A mrkve se hodí k našemu podzemnímu způsobu života, neboť rostou dolů do země. Tak je dovedeme snadno najít. Mrkve jsou naše oblíbené jídlo a Alláh je stvořil tak, abychom se k nim snadno dostali. Protože Alláh si přeje, aby to takto bylo, nemáme problém objevit potravu. To je jeden ze zázraků Jeho stvoření.”

Ali uvažoval, jak Alláh stvořil všechno přesně správným způsobem, aby to zvířata mohla používat. Vzpomněl si na pomeranč, který jedl v zimě. Užasl nad tím, jak se vynořil ze své slupky v měsíccích, takže ho mohl snadno jíst. Kdyby to přišlo v jiné podobě, mohlo by být těžké to jíst. Pomeranče obsahují spoustu vitamínu C, který je moc dobrý pro naše zdraví, a Ali poděkoval Alláhu, že vytvořil pomeranče už nakrájené a zabalené, aby je lidé mohli snadno jíst. A ovšemže, dalším požehnáním je, že máme zuby, abychom s nimi mohli jíst. Stejně tak dal Alláh králíkům silné přední zuby, aby s nimi mohli hryzat mrkev.

“Dobře,” řekl Ali, “a jaké jiné zvláštní schopnosti ti Všemohoucí Alláh dal?”

Králík odpověděl: “Alláh dal každému stvoření určité schopnosti, které mu usnadňují život. Na světě se vyskytuje mnoho druhů králíků s různými vlastnostmi. Kupříkladu králíci žijící ve studených oblastech jsou obvykle bílí, takže jsou na sněhu špatně vidět a mohou se snadno skrývat. Divocí králíci jako já mají dlouhé nohy a uši. Králíci,

Na nebesích i na zemi jsou věru pro
věřící znamení, a také ve stvoření
vašem i ve zvířatech, jež po zemi
rozmnožil, jsou znamení pro lid
pevně přesvědčený.

(Súra al-Džáthijja: 3–4)

kteří obývají americkou poušť, mají uši obrovské. Ty jim pomáhají se ochlazovat v horku pouště.”

Ali přikývl: “Každý zná pohádku o tobě a želvě. Jsi rychlý běžec, pravda?”

“Ano,” přikývl králík. “Moje zadní nohy jsou delší a silnější než přední. Takže mohu běžet rychlostí 40 až 45 mil za hodinu (60 km/h až 70 km/h) a někdy skočit 20 stop (6 metrů) v jediném skoku.”

“Tak jak si hledáš svůj podzemní domov a jakto, že když jsi venku se tam nenastěhuje jiný králík?” divil se Ali.

“Některá zvířata označují svůj dům pachem,” vysvětloval jeho nový kamarád. “Například gazely za sebou nechávají látku vylučovanou ze žlázy pod očima. Pach této látky označuje oblast, kde žijí. My máme takové žlázy v čelistech a označujeme svůj domov pachem z nich. Tudíž dovedeme svůj domov snadno najít a jiný králík se tam nepřistěhuje.

Jistěže toto není něco, co bychom dělali sami od

sebe, nýbrž z vnuknutí Alláha.”

“Máš bratry nebo sestry?” zeptal se Ali.

“My králíci se množíme velice rychle,” odpověděl mu přítel.

“Naše matky jsou těhotné jen krátkou chvílí, kolem 28–33 dní.

Přivedou na svět mnoho mladých najednou. Například já mám

15 bratrů a sester... Mladí zůstanou s matkou asi jeden měsíc.

A králíci mají další vlastnost: mohou se pářit

už 3–4 dny po narození.”

V této chvíli přišel Aliho otec a připojil se k rozhovoru.

“Dokonce ani já jsem toho tolik nevě-

děl, králíčku,” řekl: “Kéž tě Alláh dobře

odmění. Jak znamenitě vytvořil celý

vesmír a každého tvora v něm. V

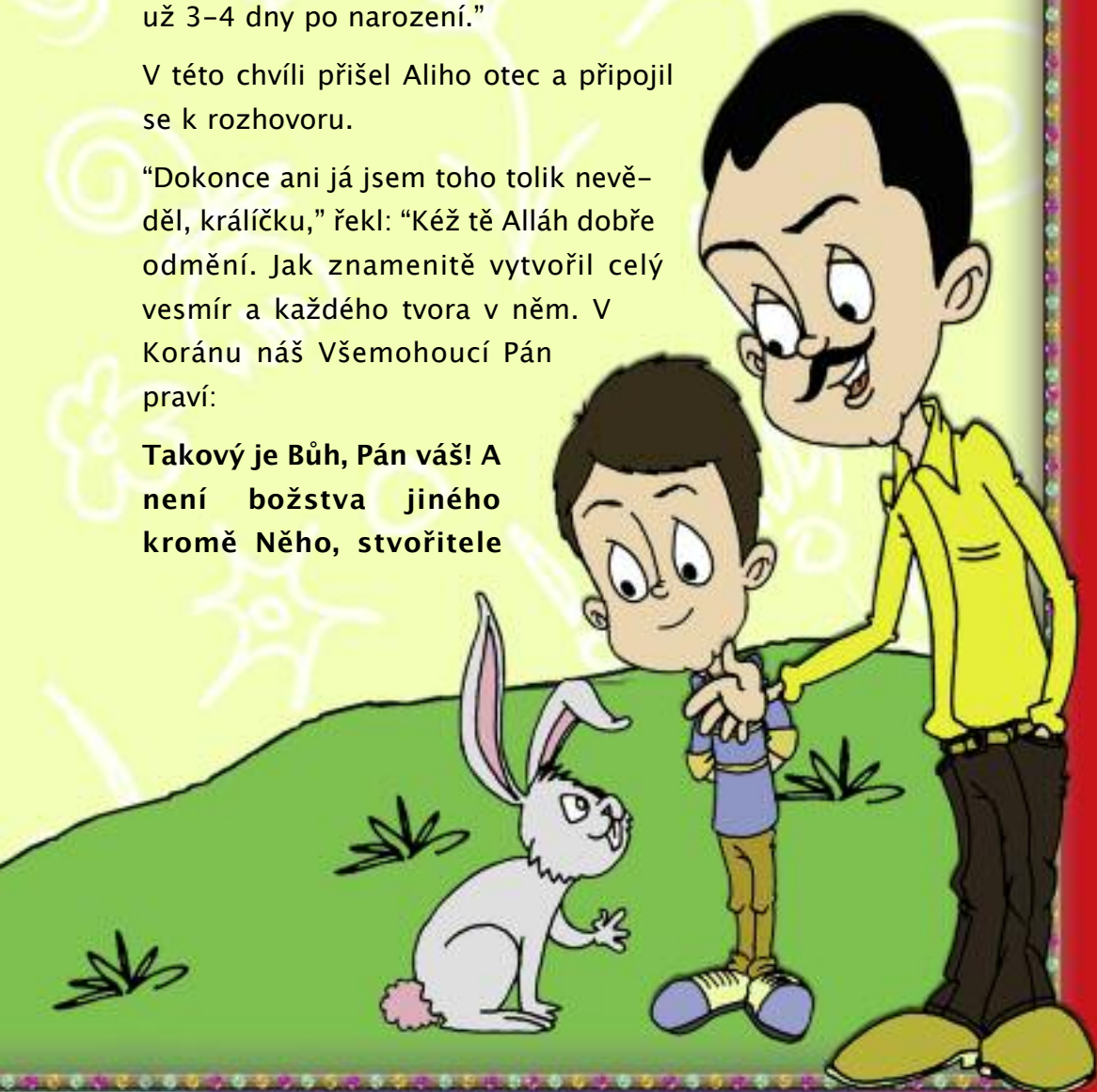
Koránu náš Všemohoucí Pán

praví:

Takový je Bůh, Pán váš! A

není božstva jiného

kromě Něho, stvořitele

věcí všech! Uctívejte tedy Jeho, vždyť On věru ochráncem je všeho! (Súra al-An'am: 102)

On nám požehnal, abychom Mu mohli děkovat a získali si jeho přízeň v tomto pozemském životě, kde procházíme zkouškami, které nás připravují na věčný život. Víš, že Alláh nám oznamuje v Koránu, že jediný důvod, proč nás stvořil je, abychom Jej uctívali. Nejlepší věc, jakou můžeme udělat, je děkovat Mu za všechna požehnání, zařizovat si životy podle Koránu a žít pro Alláha. Alláh praví v Koránu: **'Bud' neochvějný v duši své spolu s těmi, kdož Pána svého zrána i navečer vzývají po Jeho tváři toužíce! A neodvracej oči své od nich v žádosti po krásách života pozemského a neposlouchej toho, jehož srdce jsme učinili lhostejným k připomenutí Svému, ani toho, jenž jen vášně své následuje a jehož chování míru překračuje!'** (Súra al-Kahf: 28)"

"Tati," řekl Ali, "když se podíváš kolem sebe, tak je nutné být vděčný, vid? Strom, který vidíme každý den, letící pták, králíček... Když se pozorně podíváš na tyto věci, uvidíš v každém z nich dokonalý návrh. A je to pouze dokonalá tvůrčí moc Všemohoucího Alláha, co dovede udělat toto všecko, není to tak? Jinak, jak by mohl být králík dost chytrý, aby sám získal tyto schopnosti?"

"Máš pravdu, Ali," zareagoval

králík: “Kdyby nám Alláh nedal všechny tyto dovednosti, když nás stvořil, nikdo z nás by nebyl schopný je sám získat.”

Aliho otec dodal: “Ali, to bylo dobře, že jsme se vydali na tento piknik. Nejřív jsi s námi nechtěl jít, ale potom jsi poznal tohoto králíčka a váš rozhovor tě přivedl k přemýšlení o několika věcech.”

“Máš pravdu, tati,” souhlasil Ali. “Náš rozhovor mi pomohl, abych viděl ve všem Alláha. Děkuji králíčku. Teď už musím jít s otcem. Zeptám se matky, jestli máme ještě další mrkev, a pokud ano, tak ti ji přinesu. Uvidíme se později, zatím nashledanou.”

“Děkuji, Ali,” řekl králíček.
“Kéž ti Alláh požehná.”

MAQSUD AND THE KITTEN

Na Maqsuda, když se vrátil domů ze školy, čekalo veliké překvapení. Otec mu koupil malé koťátko. Maqsud trávil čas, který mu zbyl, potom, co si udělal domácí úkol, hraním s tímto rozkošným malým kotětem. Jedné noci, když ležel v posteli, byl překvapen, jelikož viděl, že kotě odešlo z ložnice a našlo svou misku s mlékem v obývacím pokoji, kde byla tma jako v pytli.

“Jaksi v té tmě tak snadno našlo misku s mlékem?” ptal se udivený Maqsud.

“My moc světla nepotřebujeme, abychom viděli, Maqsude,” zavrňelo kotě. “Naše oči byly udělány jinak, než jsou lidské oči. Zornice našich očí se mohou hodně rozšířit, takže mohou ve tmě pojmout co nejvíce světla. A my kočky máme v očích vrstvu, kterou lidé nemají; je hned za sítnicí a odráží pryč světlo. Tudíž světlo prochází naší sítnicí dvakrát. Proto ve tmě tak bezvadně vidíme a

A Mojžíš pokračoval:
“Je Pánem východu i západu a toho, co
mezi nimi je – můžete to pochopit?”
(Súra aš-Šu'ara': 28)

proto také naši oči tak svítí. Alláh nás stvořil se všemi vlastnostmi, které potřebujeme, abychom přežili všemožné podmínky. Je zhola nemožné, abychom, jak tvrdí evoluční teorie, si vyvinuli tyto vlastnosti náhodou v průběhu doby. Alláh stvořil kočky a všechny živé organismy dokonalé a najednou.”

Maqsud chvíli uvažoval: “My lidé víme, že dokonce i když spadneš z výšky, vždycky dopadneš na packy. Jak to děláš?”

“To máš pravdu,” pravilo kotě. “My kočky milujeme lezení po stromech. Alláh nám dal

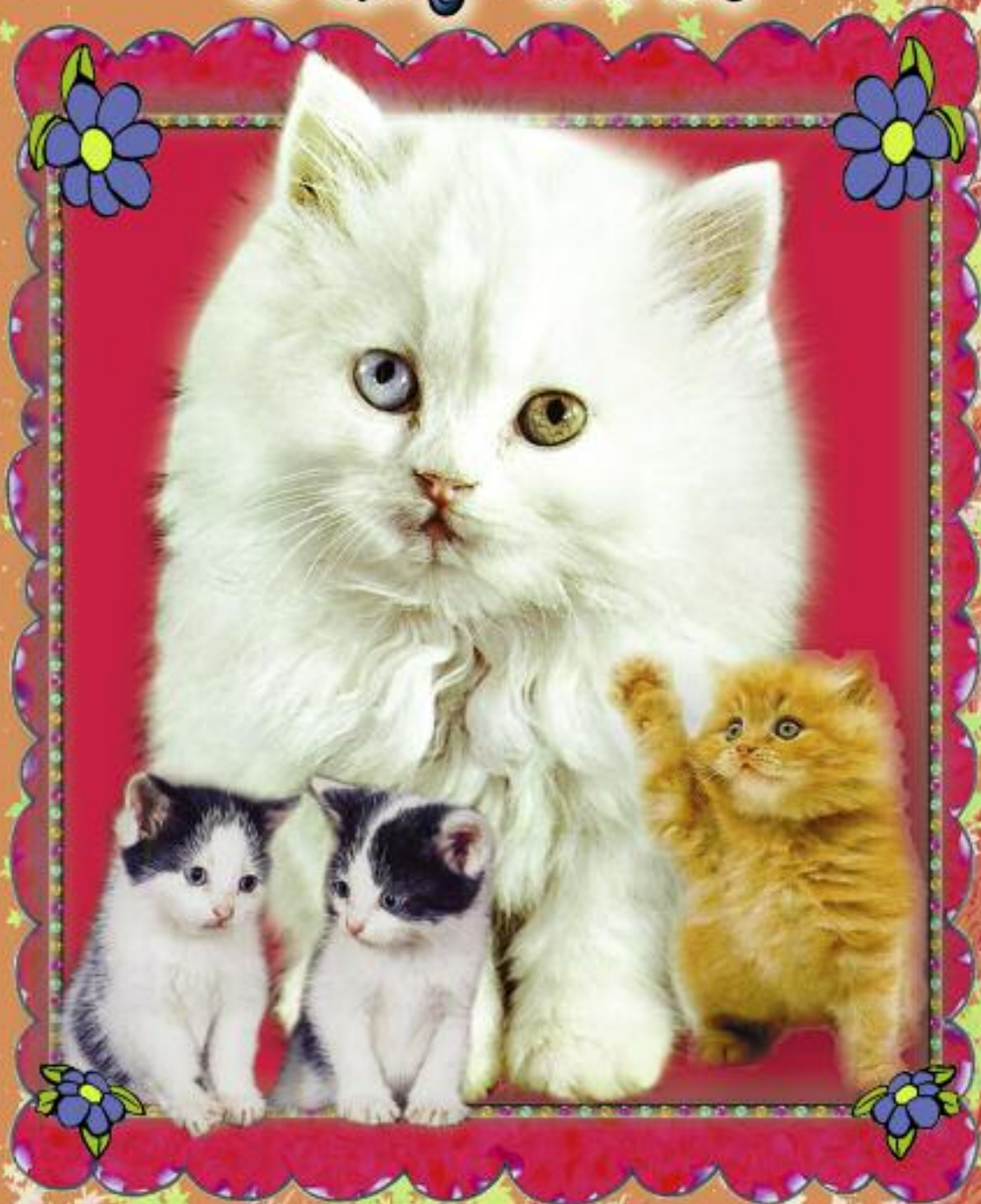
zvláštní schopnost chránit se před zraněním při pádu. Když padáme, používáme ocas pro získání rovnováhy, změním těžiště těla a dopadneme na nohy. Tato ochranná schopnost ukazuje nekonečné milosrdenství Alláha.”

Maqsud jemně zvedl koťátko a položil si ho na klín. Každý den, když viděl jednoho z těchto roztomilých tvorů, myslel si, jak skvělé jsou důkazy Alláhovy svrchované tvůrčí moci. A tak láska a něha, kterou cítil ke kočkám, ještě vzrostla. A kotě projevovalo svou lásku Maqsudovi vrněním, kdykoli ho hladil.

Což
jsi neviděl, jak
Bůh vám podrobil
vše, co na zemi je,
stejně jako lodi, jež po
moři plují podle rozkazu
Jeho? A On zadržuje nebe,
aby nespadlo na zem, leda
z dovolení Jeho. Vždyť
Bůh je vůči lidem věru
shovívavý, slitovný..
(Súra al-Hadž: 65)

Our Cats

SAJID A SÉPIE

S Sajid si užíval letních prázdnin tak, že plaval kdykoli jen mohl. Otec mu daroval potápěčské brýle, takže mohl vidět i pod vodou. Sajid byl doopravdy nadšen krásnými divy, jaké viděl, když byl ve vodě. Jednou když se s brýlemi rozhlížel pod vodou, spatřil cosi, co nevypadalo jako ryba.

“Hej, kdopak jsi?” zavolal Sajid.

“Nedívím se, že jsi překvapen, Sajide!” zavolalo stvoření zpět. “Já jsem sépie. Lidé na nás obvykle myslí jako na ryby, přestože jsme velice odlišné. Například ve svém těle nemáme jedinou kost.”

Sajid byl zmatený, “Pokud nemáte v těle kosti, jak se potom pohybujete?” ptal se.

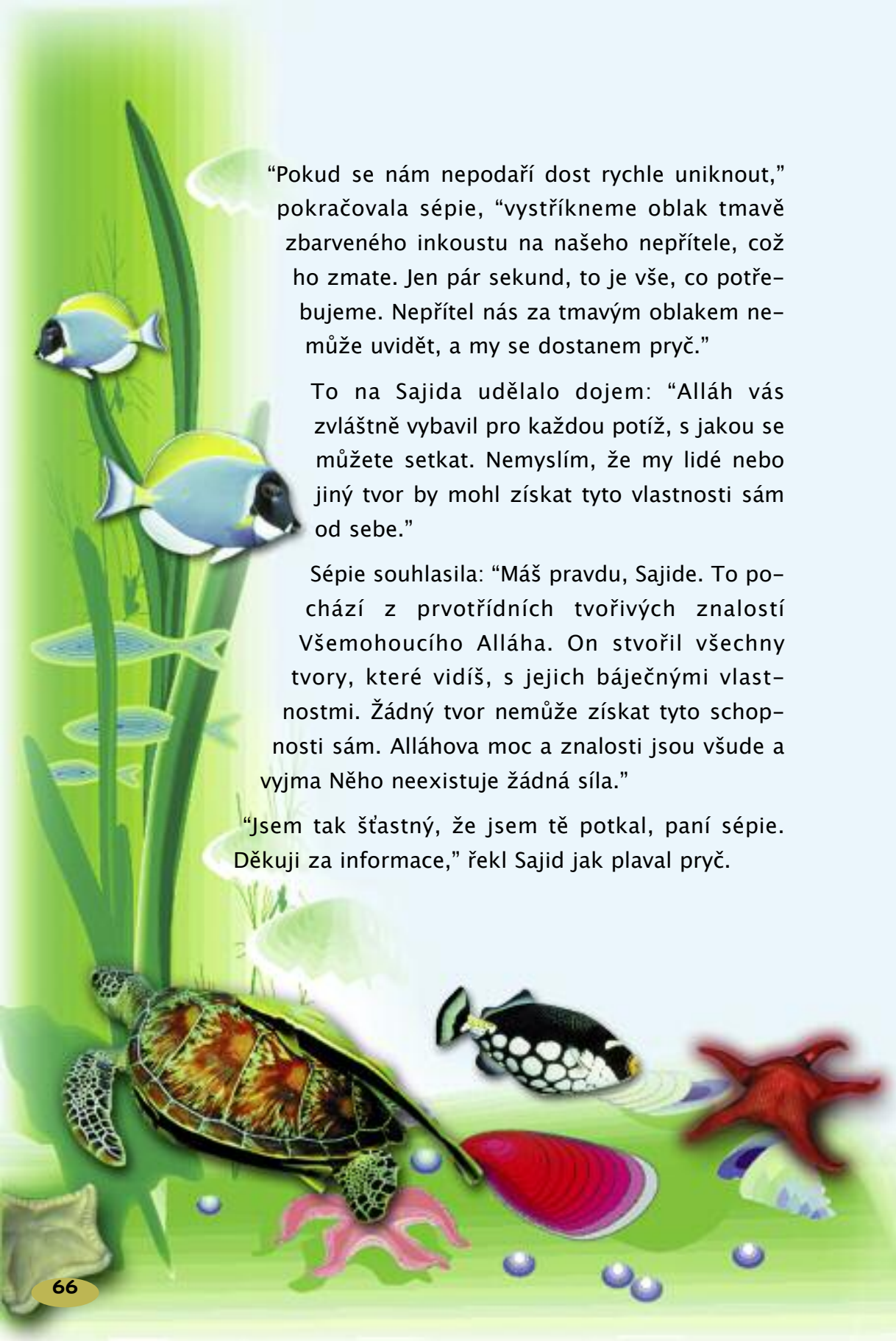
“Chceš-li znát pravdu,” odpověděla sépie, “tak my se dovedeme pohybovat způsoby, které by tě překvapily. Naše těla jsou velice měkká a naše kůže je velice silná. Pod kůží máme svaly, kterými nabíráme do těla vodu a pak ji silně vypuzujeme ven. Takto jsme schopny plavat.”

“Můžeš mi říct, jak přesně to děláš?” zeptal se Sajid.

Sépie vysvětlovala: “Po obou stranách hlavy máme otvory podobné kapsám. Skrze ně načerpáme vodu do dutiny v našem těle a potom tuto vodu vypudíme pod velkým tlakem úzkou trubičkou pod naší hlavou. S vytvořenou silou se můžeme rychle pohnout v opačném směru než vypuzená voda. A takto můžeme také rychle uniknout jakémukoli nepříteli, který nás pronásleduje.”

“Dobře,” pravil Sajid, “dejme tomu, že nebudeš dost rychlá, abys unikla; co uděláš pak?”

An illustration of an underwater scene. In the foreground, a large sea turtle with a brown and orange patterned shell is swimming. To its right, a black fish with white spots is swimming. Further right, a red starfish is visible. In the background, there are several yellow and blue striped fish swimming near tall green seaweed. The water is a light green color with some bubbles.

“Pokud se nám nepodaří dost rychle uniknout,” pokračovala sépie, “vystříkneme oblak tmavě zbarveného inkoustu na našeho nepřítele, což ho zmate. Jen pár sekund, to je vše, co potřebujeme. Nepřítel nás za tmavým oblakem nemůže uvidět, a my se dostanem pryč.”

To na Sajida udělalo dojem: “Alláh vás zvláště vybavil pro každou potíž, s jakou se můžete setkat. Nemyslím, že my lidé nebo jiný tvor by mohl získat tyto vlastnosti sám od sebe.”

Sépie souhlasila: “Máš pravdu, Sajide. To pochází z prvotřídních tvořivých znalostí Všemohoucího Alláha. On stvořil všechny tvory, které vidíš, s jejich báječnými vlastnostmi. Žádný tvor nemůže získat tyto schopnosti sám. Alláhova moc a znalosti jsou všude a vyjma Něho neexistuje žádná síla.”

“Jsem tak šťastný, že jsem tě potkal, paní sépie. Děkuji za informace,” řekl Sajid jak plaval pryč.

Bůh
- není božstva
kromě Něho, živého, tr-
valého! Nepadá naň ani dří-
mota, ani spánek, Jemu náleží vše
co na nebesích je i na zemi! Kdo
může se u něho přimluvit jinak než s
dovolením Jeho? On zná, co je před
rukama jejich i co je za zády jejich, za-
tímco oni neobejmou z vědění Jeho nic
leda to, co On chce. Trůn Jeho
obepíná nebesa i zemi a střežení
jich mu potíží nečiní - On
vznešený je a mohutný!
(Súra al-Baqara: 255)

KAMAL A MOŘSKÝ KONÍK

Kamal šel s rodinou na pláž patřící k hotelu. Před malým obchůdkem bylo akvárium s nějakými zajímavými mořskými tvory uvnitř. Kamal šel k akváriu a uviděl vevnitř mořského koníka, jak pomalu plave kolem.

“Ty jsi tak malý,” řekl Kamal. “Myslel jsem, že mořští koníci jsou větší.”

“Ano,” odpověděl mořský koník. “Ti, kdo nás vidí v knihách a v televizi si myslí, že jsme větší než ve skutečnosti, což je asi 2 až 12 palců (4 až 30 cm).”

Kamal se podíval blíž: “Tvoje oči se pohybují všemi směry, je to tak? A tak můžeš vědět, co se děje vedle tebe.”

“Správně,” mořský koník souhlasil. “Alláh stvořil naše hlavy v pravém úhlu k tělu. Žádný jiný mořský tvor nemá takovou vlastnost. Z tohoto důvodu plaveme tělem ve svislé pozici a hlavou můžeme pohybovat jen nahoru a dolů. Vlastně kdyby tuto vlastnost měla jiná zvířata, měla by

problém pohybovat hlavami doleva a doprava a nebyla by schopna se ochránit před všemi druhy nebezpečí. Ale my tento problém nemáme kvůli zvláštnímu návrhu našich těl.

Všemohoucí Alláh stvořil naše oči tak, aby byly navzájem nezávislé a mohly se pohybovat volně v každém směru a jak se otáčejí vidí všude okolo. Takže ačkoli neotáčíme hlavou ze strany na stranu, můžeme vidět kolem sebe.

S obrovskou rozmanitostí návrhů a úžasných vlastností, které vytvořil u živých organismů, Alláh nám ukazuje Svou nekonečnou zručnost a neskonalé znalosti.”

Kamal přemýšlel o jiné otázce, kterou chtěl položit: “Je něco, na co jsem zvědavý: nemáš křídla ani ocas, tak jak se ve vodě pohybuješ nahoru a dolů?”

Mořský koníček odpověděl: “Máme pro plavání zvláštní soustavu. Máme plovací vaky, uvnitř kterých je plyn. Nezbytnými změnami v objemu plynu se můžeme ve vodě pohybovat nahoru a dolů. Kdyby se však tyto vaky poškodily, potom bychom se potopili na mořské dno.

Jinými slovy, kdyby se množství objemu plynu v plovacím vaku změnilo, zemřeli bychom. Náš Pán vytvořil tento objem velmi pečlivě.”

“Jaký skvělý návrh!” vydechl Kamal.

“Jak vidíš, můj malý, příteli,” pokračoval mořský koníček, “Alláh stvořil mořské koníčky a všechny ostatní tvory ve vesmíru s jejich dokonalými vlastnostmi. My mořští koníci jsme pouze jedním z mnoha tvorů pod mořem a náš návrh je ukázkou Alláhovy neomezené moci a nekonečných znalostí.”

Když rozhovor s mořským koníčkem skončil, Kamal se vrátil k matce. Báječné vlastnosti tohoto malinkého zvířátka přiměly Kamala obdivovat se ještě více tvůrčímu umění Alláha.

KARÍM a DĚDA HASSAN

Karím se díval z okna, netrpělivě čekající na svého dědečka. Byla to dobrá zábava trávit čas s dědou Hassanem. Nakonec dědeček dorazil. Karím nadšeně vyběhl ze dveří a objal ho. Přesně tak, jak očekával, dědeček mu přinesl dárek—jeho oblíbenou hračku a nějaké obrázkové knížky. Děda Hassan rád viděl svého vnučka šťastného. Privil: “Dnes mám co dělat mimo město, chtěl by jsi jet se mnou? Můžeme jet společně ven.”

Karím rád přijal a tak jeli. Později opustili město a Karím se radoval ze svého nečekaného výletu.

“Vzduch je tak úžasný,” zhluboka se nadechl. “Dneska si napl-

níme plíce čerstvým vzduchem. Přál bych si, aby ve městě byl vždycky takový vzduch.”

“To by bylo trochu obtížné, Karíme,” odpověděl dědeček, “neboť zplodiny z aut, kouř z komínů, zejména v zimě, a vzácnost stromů a rostlin, zabraňují městskému vzduchu, aby se vyčistil.”

Karím chvíli přemítal: “Rozumím tomu kouři, ale dost nechápu, co s tím mají společného rostliny. Stromy jsou k tomu, aby nesly ovoce a aby město vypadalo hezky, nebo ne?”

“To ano,” odvětil děda Hassan, “stromy to všechno dělají; ale co je asi důležitější, také čistí vzduch. Rostliny dýchají jinak než živočichové. Lidské bytosti a zvířata si berou ze vzduchu kyslík a potom, co ho jejich těla využijí, vydechují použitý vzduch jako oxid uhličitý. Ale rostliny dělají něco jiného: berou si ze vzduchu oxid uhličitý a vypouštějí kyslík a takto čistí vzduch. Rostliny mají i jiné znamenité vlastnosti, Karíme, a je to Alláh, Moudrý, Který vytvořil každou z nich. Pokud budeš chtít, povím ti, co vím o rostlinách.”

“Ano, prosím dědečku, jsem jedno ucho!” vykřikl Karím nadšeně.

Děda Hassan se zhluboka nadechl a spustil, “Rostliny provádějí postup zvaný fotosyntéza.”

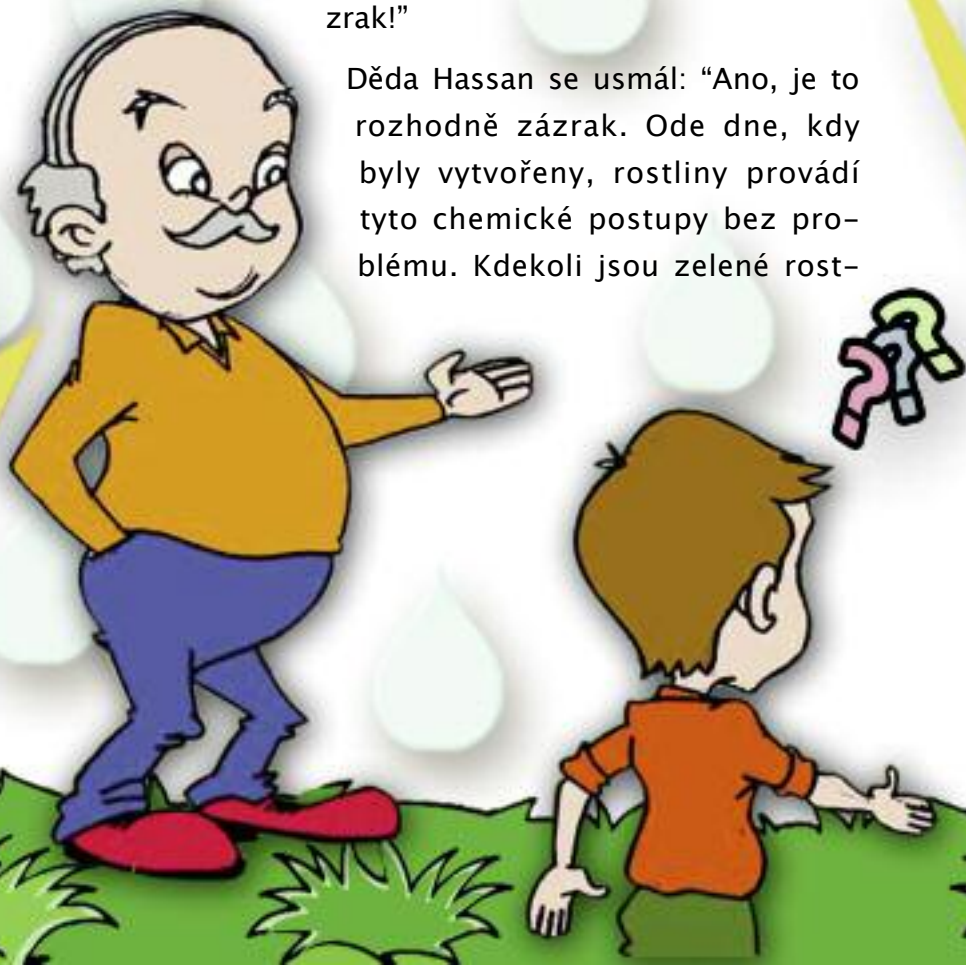
FOTOSYNTÉZA

“Co to je fotosyntéza?” přerušil ho Karím.

“Pokusím se ti to vysvětlit,” řekl mu dědeček, “ale nebude to lehké, protože je to moc složité a komplikované. Dokonce i vědci se pořád snaží postup dokonale pochopit.”

Karím chvíli přemýšlel: “Takže rostliny přežívají díky postupu, kterému se vědci ještě snaží porozumět. Když jsi řekl slovo ‘postup’ napadly mne matematické úkony a vzorce. I pro nás je někdy těžké učit se matematiku, ale rostliny nemají mysl ani tělo jako my, a přesto to dovedou. To je zázrak!”

Děda Hassan se usmál: “Ano, je to rozhodně zázrak. Ode dne, kdy byly vytvořeny, rostliny provádí tyto chemické postupy bez problému. Kdekoli jsou zelené rost-

liny, tak to znamená, že je tam továrna vyrábějící cukr z oxidu uhličitého a vody využitím energie Slunce. Přestože postrádají vědomí, špenát, který jíme, hlávkový salát a břečťan na našem domě pro nás pořád vyrábějí. To je výsledek milosti Všemohoucího Alláha, s Jeho svrchovaným věděním, k lidským bytostem. On stvořil rostliny ve prospěch lidských bytostí a všech zvířat. Tento bezchybný postup, který neumí moderní technologie plně pochopit, je užíván listy po miliony let. V Koránu nám Alláh oznamuje, že člověk neumí vytvořit ani jediný strom z ničeho: **'Ten, jenž stvořil nebesa i zemi a seslal vám z nebe vodu, z níž dali jsme vyrůst**

nádhery plným zahradám, v nichž vy sami byste nemohli dát vyrůst stromům ...’ (Súra an-Naml: 60)”

Karím žasl, že rostliny mohou dýchat tímto zvláštním chemickým postupem zvaným fotosyntéza. “Takže, jak se tento postup odehrává?” zajímal se. Zatímco o tom přemýšlel, dědeček pokračoval ve svém příběhu: “Využívajíce půdy, vody, vzduchu a slunce, nevědomá rostlinná buňka bere určité množství minerálů a vody z půdy a vyrábí jídlo pro lidské bytosti. S energií, kterou berou od slunce, mohou tyto materiály rozbít a potom znovu spojit, aby vyrobily potravu. Toto je pouze obrys postupu, ale v každém stádiu můžeš vidět, že zde existuje vědomý a inteligentní plán. Je jasné, že smyslem tohoto podivuhodného systému, jenž u rostlin funguje, je poskytnout zdroj života ve prospěch lidských bytostí.”

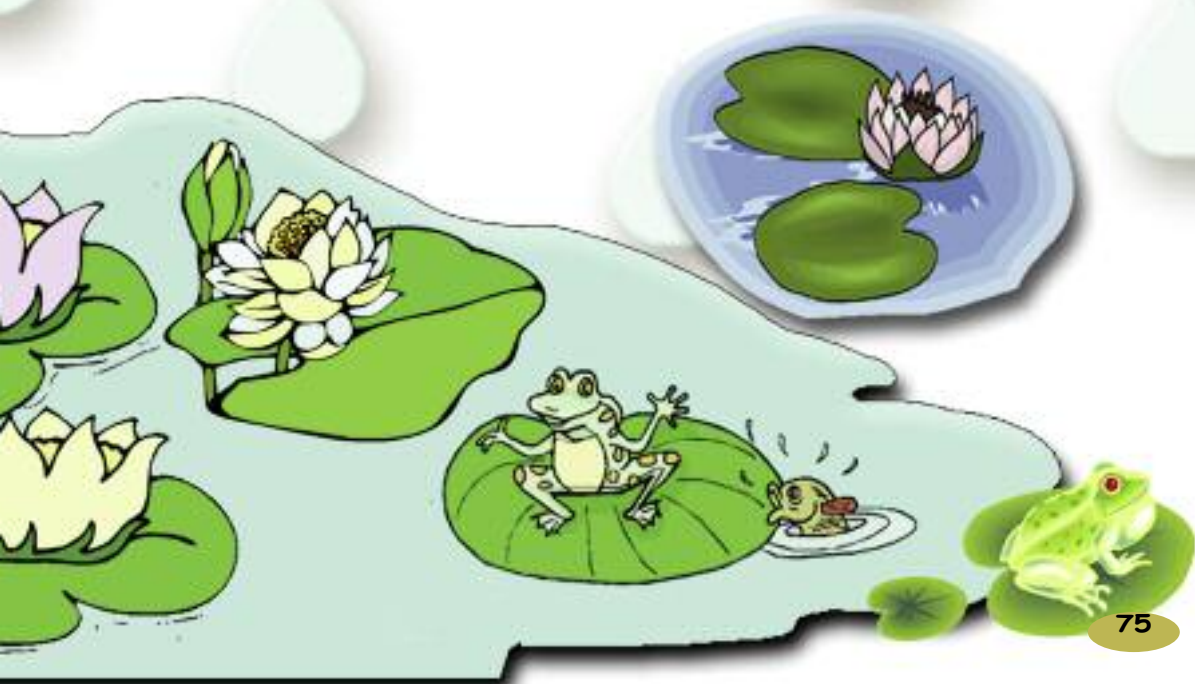
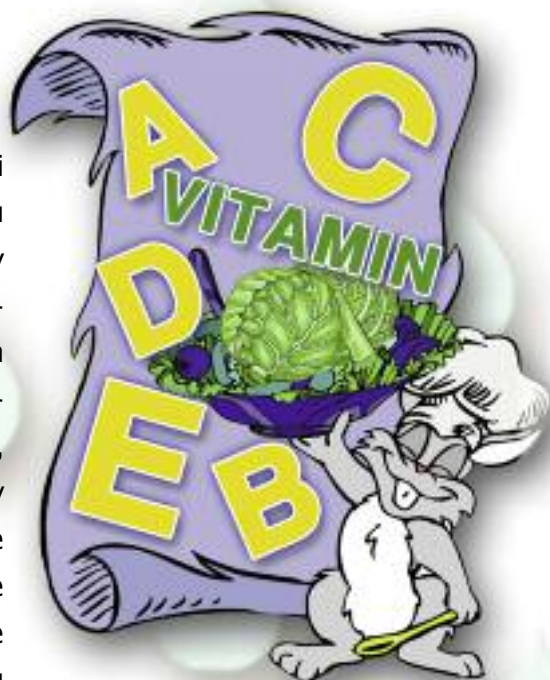
“Takže, co listy dělají?” tázal se Karím.

Děda Hassan pokračoval: “Znáš mikroskopy, které máte ve školní laboratoři ke zkoumání věcí? ... Tedy, kdybychom list

pečlivě prozkoumali pod velmi vyvinutým mikroskopem, znovu bychom viděli nádheru Alláhovy tvůrčí schopnosti. Je tam perfektní výrobní systém v každém jednotlivém listu. Abychom porozuměli tomuto systému lépe, můžeme srovnat to, co se děje v listu s přístroji, které používáme v běžném životě. Když zvětšíme prvky v listu, spatříme neustále fungující automatickou továrnu na potravu s potrubím, které je neustále v činnosti, s místnostmi zbudovanými pro zvláštní postupy, ventily, které pracují jako obrovské tlakové hrnce a nespočtem knoflíků kontrolujících tisíce postupů. A podíváme-li se pečlivěji, uvidíme ča-sovače, termostaty, měřiče vlhkosti, tepelné kontrolní mechanismy a soustavy zpětné vazby umístěné v konkrétních bodech.”

Karím chvilku uvažoval: “To je báječné, že všechny tyto věci se

nacházejí pohromadě v jednom listu a pracují bez problému.”

“Je to náš Všemohoucí Pán Alláh, Karíme, Kdo stvořil tento zázračný systém,” Děda Hassan připomenul svému vnukovi: “S Alláhovým dovolením vzniká každý list na světě s tímto skvělým systémem. Na to nezapomínej.”

Mezitímco poslouchal dědu Hassana, Karím spatřil moc velký strom a narazil na problém. Začal se divit, jak může strom přežít, aniž by tento problém vyřešil. Ihned se na to zeptal dědečka: “Dědo, stromy jsou tak vysoké. Jak berou vodu a potravu z půdy? Podívej na ten strom! Je tak vysokánský, ale listy na vrcholku jsou pořád krásně zelené.”

Děda Hassan přikývl: “Vzpomínáš? Před chvilkou jsem srovnával listy s továrnou, pojďme toto srovnání udělat znovu. Představ si potrubí pokryté jakoby sítí; zajišťuje, že suroviny

dospějí do výrobních jednotek a že pro-

dukt získaný z těchto jednotek bude rozdán listům v jiných oblastech, takže celý strom bude vyživován. Tyto kanálky slouží nejen jako dopravník pro nezbytnou tekutinu; zároveň taky tvoří kostru stromů a jejich listů. V budově postavené lidmi se prvky, které drží budovu vzpřímenou (podpěry a trámy) a vodní systém budují odděleně. Jde o případ zázračného plánu, že u rostlin se tyto dvě věci

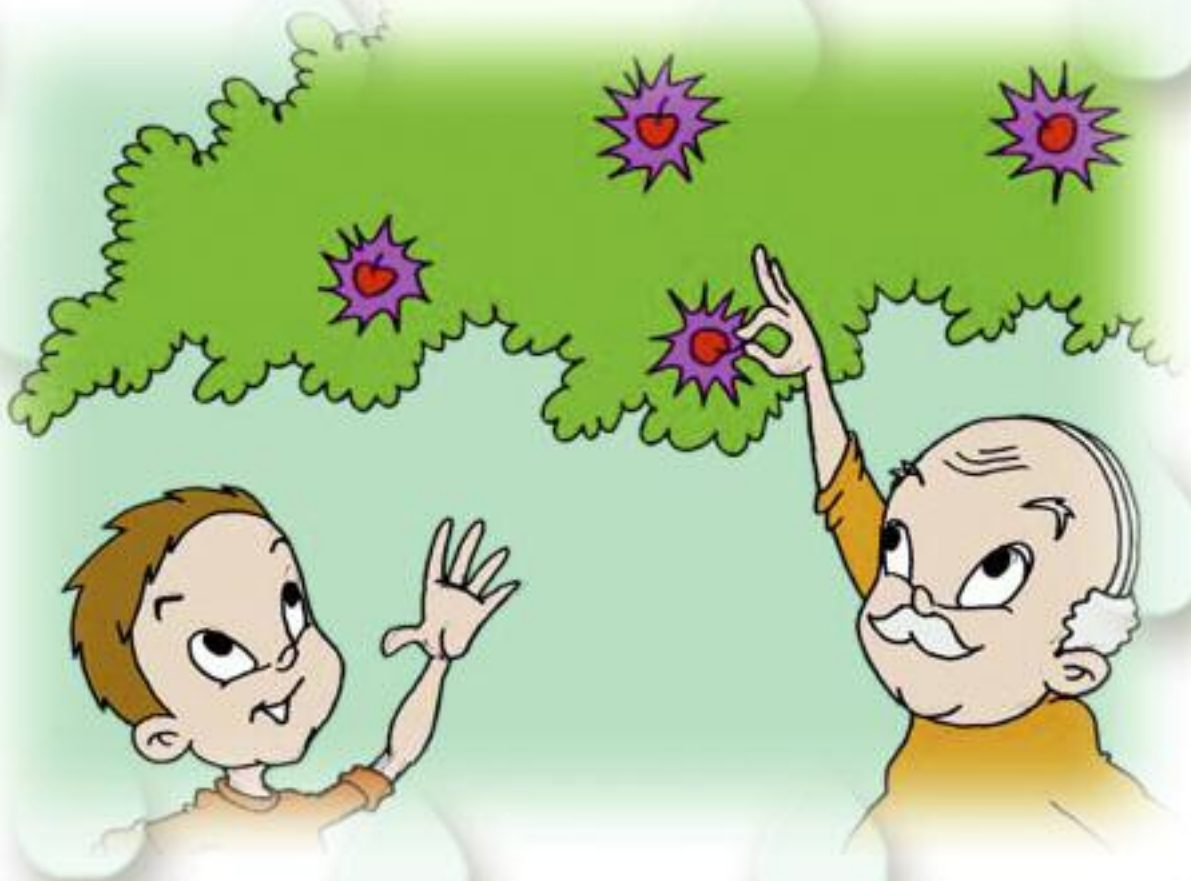
dělají současně.”

Karím přemítal: “To je opravdu báječný systém. Zajímalo by mě ... jako kdyby byl kalendář nebo hodiny schované uvnitř rostliny, které ji dovolují celou dobu dělat správné věci, aniž by byla zma-tená. Například každé jaro rozkvétají květy a každý podzim stromy shazují listí. Jak se to děje, dě- dečku?”

“Vědci tomuto ří- kají biologické hodiny,” vysvětlil mu dědeček. “Hodiny, které rostlinám dělají časové rozlišení počítají kolik slunečního světla padá na listy. Tyto biologické hodiny počítají délku času pro

HOW DO PLANTS DRAW UP WATER?

každou rostlinu jinak. Kupříkladu díky pokusům prováděným se sójou víme, že tyto rostliny rozkvétají každý rok ve stejnou dobu ať rostou kdekoli. Je to dozajista Všemohoucí Alláh, kdo činí toto časové rozlišení u rostlin.”

Děda Hassan se svým vnukem zastavili u sadu vedle silnice. Potom, co dostali od majitele dovolení, si nasbírali pár švestek, pečlivě je umyli a začali je jíst. Byly opravdu moc dobré. Děda Hassan řekl, “Věděl jsi Karíme, že energie, kterou nám rostliny dávají, pochází vlastně ze Slunce?”

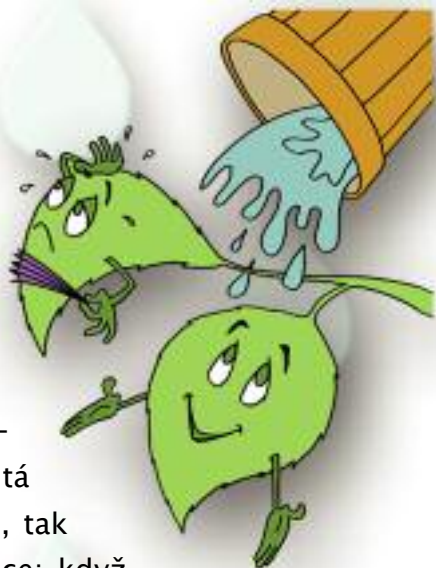
Karím byl překvapen. “Jak to myslíš?” zeptal se, “když jíme švestky, tak ve skutečnosti jíme Slunce?”

Děda Hassan se usmál: “Ve skutečnosti jíme Slunce, avšak nepřímě. Všichni víme, že hlavním zdrojem energie pro Zemi je

Slunce. Jenže lidé a zvířata nevyužívají tuto energii přímo, neboť nemají ty správné systémy. Víš, jak ji využíváme? Lidské bytosti a živočichové mohou získat použitelnou energii pouze ze živin vyrobených rostlinami. Energie, kterou využíváme, je vlastně sluneční energie poskytnutá nám rostlinami. Třeba když usrkáváme čaj, tak ve skutečnosti usrkáváme energii ze Slunce; když žvýkáme kousek chleba, tak je to vlastně kousek sluneční energie mezi našimi zuby. Síla našich svalů je doopravdy přeměněná sluneční energie. Kvůli této energii můžeš běhat a hrát si. Takže jak to rostliny dokážou? Rostliny provádějí složité operace, aby pro nás sluneční energii uchovaly. To, co dovolu-
je rostlinám vyrobit si vlastní jídlo a odlišuje je to od jiných živých věcí je to, že jejich buňky jsou jiné, než buňky lidí a zvířat; ve svých buňkách mají takovou stavbu, která jim umožňuje využít sluneční energii přímo. S pomocí těchto struktur přeměňují energii ze Slunce do podoby, kterou mohou lidské bytosti a živočichové jíst, a uskladňují tuto energii v potravě použitím zvláštního skrytého vzorce.”

“To je báječné!” vykřikl rozradostněný Karím. “Alláh stvořil všechno pro dobro lidských bytostí!”

Děda Hassan souhlasil: “Takže o tomto všem musíme přemýšlet a děkovat našemu Pánu za to, že nám dal tolik požehnutí.”

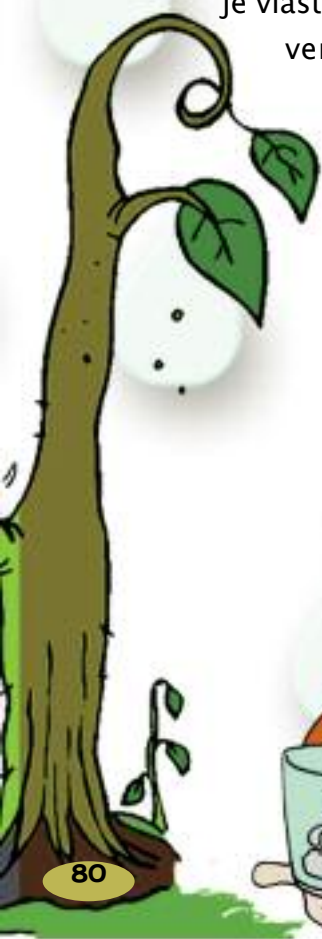

Alláh nám oznamuje v Koránu, že bychom Mu měli děkovat: 'Aby pojídali z plodů Pána svého i z toho, co jejich ruce vytvořili – což vděční nebudou?' (Súra Já Sín: 35)"

Karímovým oblíbeným předmětem byla přírodověda. Náhle mu přišel na mysl pokus, který dělali ve škole. Otočil se k dědečkovi a řekl: "Dědo, jednou jsme ve škole dělali pokus. Učitel nám dal domácí úkol. Dali jsme fazoli na kousek vaty, položili na slunečné místo a zavlažovali po několik dní. Hádej, co se stalo!"

Dědeček Hassan se znovu usmál: "Fazole naklíčily, vid'? Přemýšlejme o tom. To ti ukazuje zásadní přírodní událost; což je vlastně zázrak. Viděl jsi jak je na kouzelnických představeních vytahován králík z čarovného klobouku, že?"

Tedy to se dost podobá rostlině klíčící v kousku vaty nebo pod zemí. Při kouzelnické šou jsou však naše oči oklamány, jenže rostlina pocházející z maličkého semínka nikoho neklame. S takovými zázraky náš Pán, Vševědoucí, tvoří rostliny z malinkých semínek a ukazuje nám jasně, že žádná živá věc neexistuje náhodou. Ti, kdo říkají, že živé organismy vznikly náhodou pouze klamou sami sebe, vid', Karíme?"

“To ano, dědo,” šťastně souhlasil Karím.

Děda Hassan pokračoval: “Část rostliny, která vyrazí z drobného semínka pokračuje pod zemí a část jde vzhůru. Země je dost tvrdá a udusaná a je velmi obtížné růst oběma směry. Tyto malé výhonky nemají inteligenci a vědomí jako my, tudíž je to opravdový zázrak, jak to dokáží.”

“Jen si pomysli, co by se stalo, kdybychom dali do země semínko a to nevyklíčilo,” vykřikl Karím. “Tak bychom měli všichni obrovský problém najít potravu. A kdyby lidé ani zvířata nenašla nic k jídlu, tak by pomalu zemřela.”

Děda Hassan pokýval hlavou: “Alláh nás v Koránu varuje Karíme: **‘Uvažovali jste někdy o tom, co obděláváte? Zaséváte to snad vy, anebo jsme My toho zasévateli? Kdybychom chtěli, v suchou trávu bychom to změnili, a vy byste se neustále divili.’** (Súra al-Wáqíá: 63–65)”

Jak kráčeli, Karím zvažoval, co mu dědeček pověděl. Řekl dědečkovi o čem přemýšlí: “Rostliny jsou tak důležité pro naše přežití, dědo. Čistí vzduch, který dýcháme, krmí nás a poskytují nám energii, poskytují chutné ovoce a zeleninu a všechno zkrášlují. Jen se podívej. Podívej se kolik různých stromů, květin, ovoce a zrní je!”

“Existuje další požehnání, na které jsi zapomněl,” řekl mu dědeček. “Pochází z rostlin a Alláh nám o něm vypravuje v Koránu: **‘Jenž pro vás ze stromu zeleného oheň učinil, takže**

si z něho zapalujete.“ (Súra Já Sín: 80)”

“Ano, jak jsem na to mohl zapomenout?” divil se Karím. “Pálíme dřevo stromů, by nám bylo teplo. Surovina pro knihy, noviny a všechny druhy papíru pochází ze stromů; stejně jako sirky k zažehnutí ohně, křesla, na kterých sedíme, naše stoly, dveře, okna ...”

Děde Hassan naprosto souhlasil: “Mimo užitečnost mají rostliny i jinou charakteristiku. Réva, která roste ve Střední a Jižní Americe přitahuje a poskytuje ideální potravu pro černé a zelené housenky a červené motýly. Tento hmyz klade svoje vajíčka na tuto révu, takže když se vylíhnout bude hned po ruce chutná potrava. Ale důležitým bodem je: před tím, než vajíčka na révu nakladou, motýli kontrolují listy. Pokud tam svá vajíčka nakladl jiný hmyz, uvědomí si, že by bylo obtížné, aby se na listech jedné rostliny uživily dvě rodiny, takže se rozhodne rostlinu opustit a podívat se po jiné, jejíž listy jsou k dispozici. Tato réva tvoří na vrchu svých listů zelené hrbolky. A některé

druhy vytvářejí body, které připomínají motýlí vajíčka pod listy v místě, kde se napojují na větev. Když to housenky a motýli vidí, mají za to, že zde vajíčka už nakladl jiný hmyz. Nenakladou na tuto rostlinu vajíčka, ale vydají se hledat jinou.”

“Jaký skvělý obranný systém!” řekl Karím, na něhož to zapůsobilo.

“Ano, Karíme,” uzavřel děda Hassan: “Je to Alláh se Svým nadřazeným poznáním, Kdo naučil tuto rostlinu, jak se chránit. Nikdy na to nezapomínej, dobře?”

Jakmile se Idrís dostal ze školy domů, běžel za dědečkem, aby se ho zeptal na něco, co měl na mysli.

“Dědo,” řekl, “chci se tě na něco zeptat.”

“Co je to, Idrísi?” zeptal se děda Uthman.

“Dědo, v autobuse říkala jedna paní své přítelkyni, jak důležitá je trpělivost, jak opravdová trpělivost vypadá tak, jak je popsána v Koránu. Můžeš mi vysvětlit, co to znamená, dědo?”

Děda Uthman přikývl: “Většina lidí neví, co je opravdová trpělivost nebo jak by se trpělivá osoba měla chovat. Někteří lidé si myslí, že trpělivost prostě znamená potkávat životní potíže a zklamání a klidně je snášet. Jenže Alláh nás učí v Koránu, že opravdová trpělivost je velice odlišná od toho jen něco klidně snášet.”

Idrís položil jinou otázku: “Tedy, dědo, co je zdrojem takové trpělivosti v Koránu?”

“Víš, Idrísi,” odpověděl dědeček, “že cestou, jak si získat Alláhovu přízeň, lásku a potěšení je naprosto poslouchat Jeho zákony a příkazy v Koránu. Alláh chce, aby Jeho služebníci praktikovali morálku Koránu úplně a až do konce života. A tajemství, které jim umožňuje poslouchat tyto příkazy, ať se stane cokoli, spočívá v dokonalé trpělivosti, která pochází z víry. Osoba, jež

se naučí pravému významu trpělivosti, se může chovat způsobem, který je u Alláha žádoucí a pravidelně dodržovat své modlitby. Věřící člověk ví, že Alláhovo vědění a moudrost je ve všem, nic se neděje bez Jeho dovolení a že za každou událostí leží smysl a nepočítaný počet dobrých věcí, které On stvořil.”

“V takovém případě by se člověk neměl trápit nad věcmi, které se mu přihodí, ale měl by být pořád trpělivý,” řekl Idrís.

Děda Uthman se usmál: “Velmi dobře, Idrísi. Alláh je přítel, ochránce a pomocník věřícího. Takže i když to tak někdy na první pohled nevypadá, všechny věci, které se nám přihodí jsou pro naše vlastní dobro. Z tohoto důvodu pro věřícího být trpělivý neznamena být nucen dodržovat morální příkaz; naopak je to skutek uctívání, který vykonává s radostí a upřímným potěšením. Věřící ví, že cokoli se stane bylo vytvořeno Alláhem a že něco dobrého z toho rozhodně vznikne. Protože vědí, že Alláh pro ně určil nejlepší osud, čelí každé události s nebývalou radostí a vnitřní spokojeností. V Koránu Alláh říká: **‘[Věřící] neochvějní byli a na Pána svého spoléhali!’** (Súra al-‘Ankabut: 59)”

“V tomto případě se trpělivost věřícího nemůže vyčerpat!” vykřikl Idrís vzrušeně. “Ted’ rozumím tomu, co ta paní v autobuse říkala.”

Děda Uthman odpověděl: “Ano chlapče. Lidské bytosti projevují trpělivost, protože je to příkaz Alláha, a tak se nikdy nedostanou do situace, kdy jim dojde. V průběhu celého života budou vykonávat tento skutek uctívání s radostí a horlivostí.”

“Děkuji, dědo,” řekl Idrís. “Nyní chápu, že trpělivost je velice důležitá a, bude-li si to Alláh přát, člověku nikdy nedojde trpělivost.”

NAŠE TŘÍDA

“Dobré ráno, třído,” řekl v pondělí ráno učitel.

“Dobré ráno, pane,” odpověděli žáci.

“Jak jste se měli o prázdninách?” zeptal se.

“Bylo to skvělé, pane. Házeli jsme sněhovými koulemi a stavěli sněhuláka!”

“Takže jste si během volna užili sněhu, že,” usmál se na třídu.

“Ano, pane učiteli, měli jsme spoustu zábavy,” odpověděli.

Učitel se rozhlédl po třídě a zamračil. “Vidím, že několik žáků dnes nepřišlo do školy.”

“Ano, Salím a Áiša tady dnes nejsou.”

“Víte proč?”

“Zůstali doma, pane,” zareagovala třída. “Asi jsou nemocní.”

“To znamená, že si museli hrát ve sněhu příliš dlouho,” zakabonil se učitel.

“Také jsme si hráli ve sněhu; to také onemocníme, pane učiteli?” zpozorněla třída.

“Pokud nejste opatrní a zůstanete ve sněhu dlouho, tak byste mohli.”

“Proč sníh působí, že lidé onemocní? Nám se líbí, když sněží. A rádi si s ním hrajeme.”

Učitel vysvětloval: “Důvodem, proč lidé onemocní je, že jim do

těla vstoupily bakterie. Jak víte, bakterie jsou neviditelné organismy. Vstupují do našeho těla a chtějí nám uškodit. Pokud nejsme opatrní na naši hygienu a jíme, aniž bychom si umyli ruce, tak se nám mohou dostat do těla a zůstat tam.”

“Onemocníme hned, jak se nám bakterie dostanou do těla, pane?” chtěli vědět žáci.

“Ne,” odpověděl. “Neonemocníme vždycky. Když nás Alláh stvořil, dal našim tělům úžasný imunitní systém, aby bojoval s mikroby. My to nepociťujeme, ale prvky našeho imunitního systému chrání naše těla přesně tak, jako armáda. Každý prvek tohoto velice složitého systému perfektně vykonává svou povinnost.”

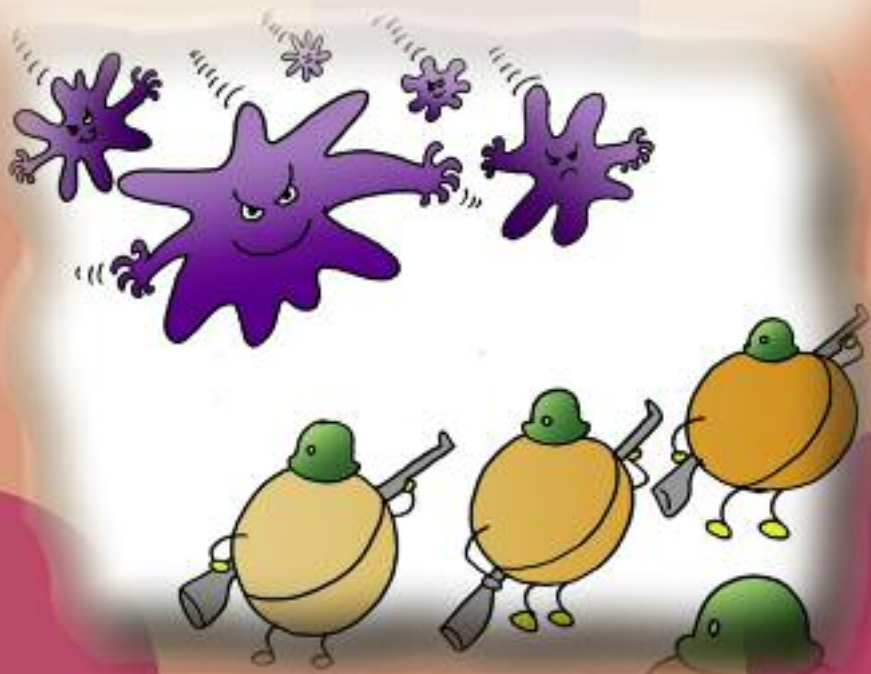
“Takže, proč onemocníme, pane? Je to proto, že imunitní systém neodvedl svou povinnost?”

“To ne, u běžného člověka imunitní systém vždycky funguje. Aniž bychom se o tom dozvěděli, náš imunitní systém vede velkou válku s mik-

roby. Především se snaží zabránit bakteriím dostat se do těla a zůstat tam. Pokud mikroby do těla vstoupí, okamžitě je zničí.”

“Tak proč potom onemocníme?” chtěli pořád vědět.

“Pokud zůstaneme příliš dlouho v chladu,” vysvětloval, “a pokud pořádně nejíme, naše tělo ztratí sílu. Když k tomu dojde, oslabí se i náš obranný systém. Mikroby, které nebyly zničeny,

se rozmnoží a rychle se rozšíří do těla.”

“Takže, když se toto stane, bakterie se zmocní celého našeho těla?” ptali se.

“Ne,” pokračoval. “V takovém případě náš imunitní systém rozpoutá ještě větší válku s mikroby. Kvůli této velké válce, která probíhá v našem těle, dostaneme horečku, cítíme se mrzutí a bolí nás klouby.”

Žáci přikývli. “Ano. Když se to stane, musíme zůstat v posteli.”

“Jistěže, pokud k tomu dojde, tak nejlepší věcí, kterou můžeme udělat, je odpočívat. Pokud si dostatečně odpočineme a zároveň bereme léky a jíme pořádné jídlo, náš obranný systém

posílí a pomůže nám. Takže zakrátko porazí všechny mikroby a vyžene je z těla. Tímto způsobem se zase uzdravíme.”

“Ted’ chápeme, jak můžeme onemocnět,” řekli mu žáci.
“Odnynějška budeme opatrnější.”

“Ano,” pravil učitel: “Alláh nám věnoval veliké požehnání, když stvořil naše těla a v nich takový obranný systém. Měli bychom Mu za to moc děkovat a starat se o sebe, abychom nepřišli o zdraví, které nám dal.”

DODATEK: LEŽ EVOLUCE

V tomto oddíle knihy prozkoumáme některé myšlenky evolucionistů, kteří nevěří v Alláhovu existenci a kteří se snaží oklamat ostatní tvrzením, že všechno vzniklo samo od sebe, náhodou.

Ale když se někdo pokouší druhého oklamat, pravda nakonec vždycky vyjde najevo. Pokud je dotyčná osoba inteligentní, bude si vždy vědoma toho, že se jí lže. A to proto, že evolucionisté říkají lži, které jsou nesouvislé. Na následujících stránkách uvidíme, jak nerozumná jsou tato tvrzení, a jak byl jejich podvod odhalen.

CO JE TEORIE EVOLUCE?

Evoluční teorie je jednou z těch chybných myšlenek předložených lidmi, kteří nevěří v existenci Alláha. Byl to Charles Darwin, kdo původně navrhl tuto teorii, před asi 150 lety. Podle této ideologické teorie všechno vzniklo samovolnými, náhodnými událostmi. Například, podle Darwina, se jednoho dne ryba náhodou změnila v plaza. Jiného dne se naskytla jiná náhoda a z plaza se stal pták a začal létat. Co se týče lid-

ských bytostí, tak ty jsou potomky opic. Toto tvrzení je zcela nepravdivé. Jedinou pravdou je, že nás stvořil Alláh, stejně jako všechny živé bytosti, svět a vesmír. Darwin a jiní, kdo učinili toto tvrzení, vyslovili velikou lež.

Atomy jsou malinké částičky, z nichž je veškerá hmota, živá i neživá, vytvořena. To znamená, že všechno kolem tebe, a ty také, bylo vytvořeno spojením milionů atomů. Evolucionisté (tedy ti, kdo věří, že Darwin měl pravdu) říkají, že atomy se náhodou rozhodly spojit a že živé věci takto vznikly. Podle tohoto nelogického tvrzení jednoho dne povstal zuřivý vítr nebo hurikán a tyto atomy se spojily dohromady.

Podle Darwinova scénáře se tyto atomy spojily, aby vytvořily buňky. Jak víš, každou živou věc tvoří buňky. Ty se pak spojují, aby vytvořily naše oči, uši, krev, srdce a zkrátka celá naše těla.

Měl bys mít na paměti, že buňky jsou velice složité systémy. V každé buňce se nachází mnoho odlišných organel. Mohli

bychom buňku přirovnat k ohromné továrně. V buňce jsou dílny, transportéry materiálů, vstupní a výstupní brány, výrobní centra, nosiče zpráv, energetická kontrolní střediska atd. Je možné, aby továrna vznikla sama od sebe, aby se kameny, písek a voda spojily po bouři a to vše se stalo náhodou? Jistěže ne! Každý by se vysmál takovému směšnému tvrzení. Nicméně evolucionisté činí právě tak směšné tvrzení říkáním, "Buňka vznikla náhodou."

Evolucionisté by chtěli, abychom uvěřili, že tyto buňky vytvořily živé věci, když se spojily nějakým druhem další náhody.

Nechme evolucionisty provést pokus!

Dovolme evolucionistům vzít velký sud. Nechme je, ať dají do sudu jakékoli atomy si přejí. Dovolím jim, ať do sudu vloží cokoli si jejich srdce žádá. Nechme je, ať dají do sudu všechny suroviny, které jsou nezbytné k vytvoření živé věci. Pak mohou sud zahřívát nebo zelektrizovat. Dovolme jim ať dělají, co chtějí a kolik toho chtějí. Mohou sud pozorovat miliony let. (Mohou tento úkol předat mladým evolucionistům, protože jeden život by na práci nestačil.)

Co se stane jako výsledek tohoto?

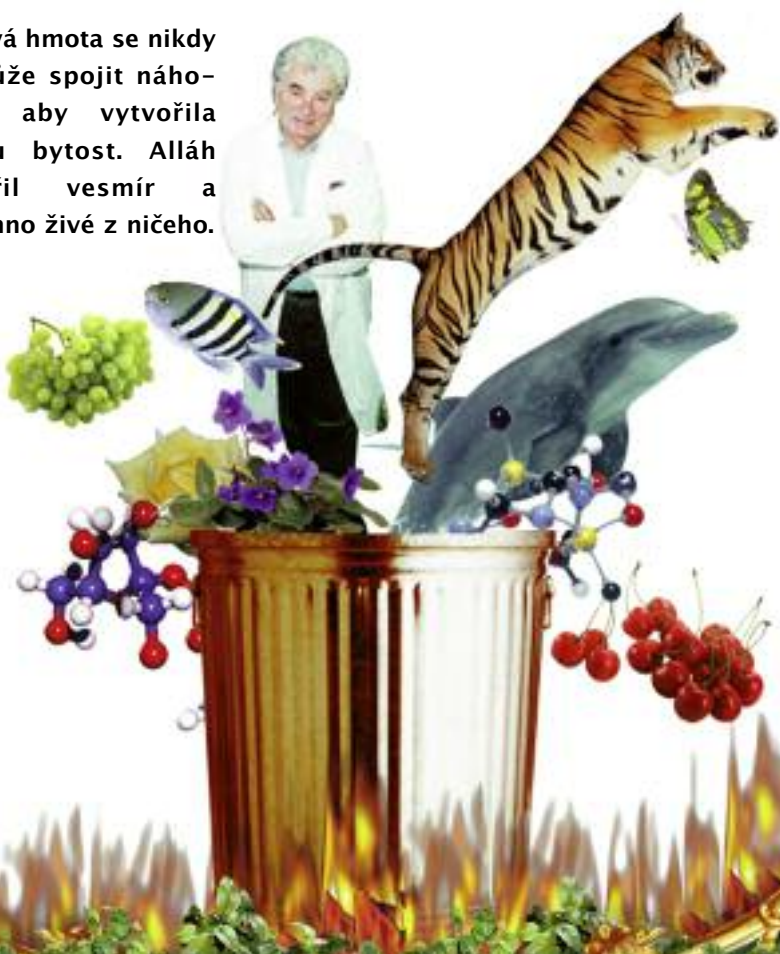
Myslíte si, že třešně, melouny, jahody, švestky, fialky, růže, sloni, žirafy, lvi, ježata, králíci, včely, kočky, psi, veverky a ryby by se mohli vynořit ze sudu? Mohla by osoba, která přemýšlí, je šťastná nebo vzrušená, které se líbí poslouchat hudbu a číst knihy, z něho vystoupit? Ovšemže ne! Ani by nemohl vzniknout podobný profesor jako ten, co pozoruje sud. Nejenže by nemohl vzniknout profesor, ale dokonce ani je-

diná z buněk v těle takového profesora.

Atomy jsou neživotné. Může se neživá hmota spojit, aby vytvořila živoucí, smějící se, myslící bytost?

Samozřejmě, že ne; žádná živá věc by se nikdy nemohla ze sudu vynořit. Protože živé bytosti nejsou tvořeny kusy neživé hmoty spojené dohromady náhodou. Alláh stvořil všechny živé bytosti. Alláh stvořil lidi, hory, jezera, jeřáby, lvy a květiny, když ještě nic neexistovalo a On stvořil všechno z ničeho pouhým vydáním příkazu "Bud'!"

Neživá hmota se nikdy nemůže spojit náhodou, aby vytvořila živou bytost. Alláh stvořil vesmír a všechno živé z ničeho.

JAK SE PODLE EVOLUCIONISTŮ ŽIVÉ ORGANISMY VYVINULY?

Alláh vytvořil všechny druhy a žádný druh se nemůže vyvinout z jiného. Je tomu tak proto, že každý druh má své vlastní jedinečné vlastnosti.

Avšak evoluční teorie mylně tvrdí, že živé organismy se vyvinuly v průběhu doby, vyvinuly si odlišné vlastnosti a změnily se na jiná stvoření. Všichni jste viděli želvy, ještěrky a hady; evolucionisté činí nesmyslné tvrzení, že tito plazi se náhodou změnili a stali se z nich ptáci.

Tedy, jaké události dle jejich tvrzení způsobily, že plaz se změnil v jiného tvora? Evolucionisté se domnívají, že se to odehrálo jako následek dvou oddělených příhod, které se objevily současně, a jimž říkají “mutace” a “přírodní výběr.” Toto je ve skutečnosti nelogická domněnka, která není podložena vědou.

Co je přírodní výběr?

Nejjednodušším vysvětlením přírodního výběru je, že nejvhodnější tvor přežije, zatímco ti slabí zmizí. Vysvětleme si to na příkladu: Představ si stádo jelenů, které často napadají divá zvířata. Když se to stane, jeleni začnou rychle utíkat a pouze ten nejrychlejší a nejpohyblivější jelen přežije. Postupně slabí a pomalí jeleni úplně zmizí, jelikož dravci je uloví. Zbudou jen zdraví a silní jeleni. Proto po nějakém čase bude stádo tvořeno jen vhodnými jeleny.

To, co jsme dosud stanovili je dosti správné, jenže tyto věci

Na světě existuje nespočet druhů živých organismů. Evolucionisté nebudou nikdy schopni vysvětlit, jak tyto rozmanité druhy vznikly. Toto je jeden z nejlepších příkladů Alláhova tvořivého mistrovství.

nemají nic společného s evolucí. Navzdory tomu evolucionisté věří, že takové stádo jelenů by se mohlo postupně vyvinout v jiný druh zvířat, třeba žirafy. Můžeš vidět, jak se pleťou. Bez ohledu na to, jak rychle jelen běží nebo jak daleko dopředu natahuje svůj krk, nemůže se změnit v jiného tvora, lva ani žirafu, kupříkladu. To se může stát jen v pohádkách. Asi znáš pohádku o žábě, která se změnila v prince. Žába se může změnit v prince jedině v pohádce. Avšak ve skutečném životě je nemožné, aby se jelen změnil ve lva nebo jinou živou věc. A přece evolucionisté pořád trvají na svém tvrzení, že je to možné!

Co to znamená mutace?

Mutace jsou nepříznivé změny, které se odehrávají v živém těle. Radiace nebo chemické látky působí mutace. Vliv radiace a chemických látek na živé věci je vždycky záporný. Před více než 60 lety během 2.světové války, byla na japonské město Hirošima shozena atomová bomba. Atomová bomba po celé oblasti rozptýlila radiaci a to lidem způsobilo hrozné poškození. Radiace způsobila, že většina lidí, kteří jí byli vystaveni, vážně onemocněli anebo zemřeli. Navíc u jiných zničila určité tělesné systémy a to zase způsobilo, že jejich děti se narodily nemocné anebo zmrzačené.

Takže máme-li na paměti takové pohromy, toto je, čemu evolucionisté chtějí, abychom uvěřili: Jednoho dne prodělala ryba mutaci; například, co ji ovlivnilo, že byla, jako lidé z Hirošimy, vystavena radiaci nebo něčemu podobnému. Následkem této mutace se odehrály jisté změny v rybím těle a jednoho dne se změnila na krokodýla. To je zcela směšné tvrzení. Navíc, jak jsme uvedli výše, mutace jsou pro živá stvoření vždycky škodlivé. Buďto je mrzačí anebo působí vážná onemocnění.

Můžeme srovnat tvrzení evolucionistů s následujícím příkladem: kdyby jste vzali sekeru a uhodili s ní do černobílé televize, mohla by se tak změnit v barevnou televizi? Ovšemže ne! Pokud náhodně zasáhnete televizi sekerou, skončíte s rozbitým přístrojem. Stejným způsobem jako nahodile do něčeho praštit sekerou věc nevyhnutelně poškodí, tak i mutace poškozují živé organismy.

... He has no partner
in the Kingdom. He
created everything
and determined it
most exactly.
(Surat al-Furqan: 2)

ZKAMENĚLINY KTERÉ EVOLUCIONISTÉ NEMOHOU NALÉZT

Zkamenělina je část zvířete nebo rostliny, která je už dávno mrtvá—obvykle tisíce nebo dokonce miliony let. Je zachovaná ve skalních útvech v zemské kůře. Aby se z rostliny nebo zvířete stala zkamenělina, musí být pohřbeno téměř ihned potom, co zahyne. Například, pokud by na zemi seděl pták a náhle na něho spadla hromada písku a zabila ho, tak to znamená, že tělo tohoto ptáka může být uchováno po miliony let. Podobně existuje pryskyřice některých stromů, která geologickým procesem zkameněla a v takovém případě se jí říká “jantar.” V minulosti občas

Pod vrstvami zemské kůry můžeme nalézt zbytky tvorů, kteří žili v minulosti. Těmto zbytkům se říká zkameněliny a ty vyvracejí všechna tvrzení evolucionistů.

Zkamenělý šnek

Zkamenělý pavouk

Allah created every animal from water. Some of them go on their bellies, some of them on two legs, and some on four...

tato pryskyřice, jak tekla po kmeni stromu, polapila hmyz. Potom ztuhla a jantar a hmyz uvnitř něho byl zachován nepoškozený po miliony let až do dnešního dne. Toto nám pomáhá spoustu se toho dozvědět o tvorech, kteří žili už hodně dávno. Takové zachovalé zbytky toho nebo jiného druhu se nazývají zkameněliny.

Co to znamená zkamenělina “přechodné formy”?

Nejdůležitější podvod, jaký evolucionisté vynalezli, jsou “přechodné formy.” V některých knihách evolucionistů se jim někdy říká “středně pokročilé přechodné formy.”

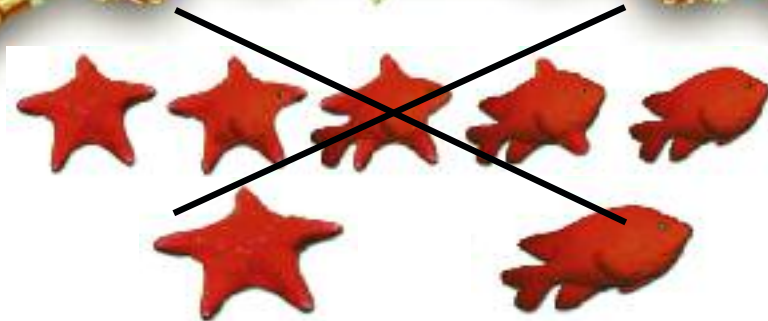
Jak víš, evolucionisté tvrdí, že tvorové se vyvinuli jeden z druhého. Také tvrdí, že první tvor vznikl náhodou. Chtějí, abychom uvěřili, že tento tvor se postupně změnil v jiného a že z tohoto tvora vznikl ještě jiný a tak dále. Evolucionisté říkají, kupříkladu, že ryba je potomkem tvora, který se podobal hvězdici. To znamená, že jednoho dne hvězdice díky mutaci

... Allah creates whatever He wills.

Allah has power over all things.

(Surat an-Nur: 45)

Evolucionisté tvrdí, například, že hvězdice se miliony let vyvíjela a změnila se v rybu. Podle tohoto tvrzení by mělo existovat mnoho “přechodných forem” mezi hvězdici a rybou, které bychom měli objevit. Jenže žádná zkamenělina takové přechodné formy nalezena nebyla. V záznamu zkamenělin jsou hvězdice a jsou tam ryby, ale není tam žádná přechodná forma tvořená podivnými kombinacemi obou.

ztratila jedno ze svých ramen. Během dalších milionů let ztratila další ramena kromě některých, která se počala sama od sebe vyvíjet v ploutve. Mezitím a současně se odehrávaly všechny další změny, které byly nezbytné aby se hvězdice změnila v rybu. (Nic takového by se samozřejmě nemohlo nikdy stát, ale my si jen představuje, čemu si vlastně evolucionisté přejí, abychom uvěřili!) Podle evolucionistů musela hvězdice projít mnoha fázemi, než se z ní stala ryba.

Takže těmto smyšleným stvořením v jejich přechodných stádiích se říká přechodné formy v procesu evoluce. Znovu, podle nesmyslných tvrzení evolucionistů, všechny musely mít nějaké zakrnělé nebo ne zcela vyvinuté části těla. Třeba přechodný druh, který se údajně vytvořil, když se ryby měnily v plazy musel mít napůl vyrostlé končetiny vedle ploutví a současně plíce i žábry. Nesmíme zapomenout, že kdyby taková divná stvoření v minulosti žila, určitě bychom měli najít jejich zkamenělé pozůstatky. Je zajímavé, že zatím nebyla nalezena jediná zkamenělina jakékoli přechodné formy mezi druhy, o nichž evolucionisté tvrdí, že existovaly.

Byl nalezeno nespočet zkamenělin ryb a hvězdic. Jenže v rozporu s podvodou evolucionistů, nebylo nalezeno žádné přechodné stádium ukazující hvězdici v procesu měnění se v rybu.

50 milionů let stará zkamenělina ryby

400 milionů let stará zkamenělina hvězdice

Hvězdice se nikdy nezměnily. Dnes jsou naprosto stejné jako před miliony let. To dokazuje, že evolucionisté lžou. Výše vidíte hvězdici a 400 milionů let starou zkamenělinu hvězdice.

Zkamenělina kraba, který žil před 150 miliony let.

Obrázek dnes žijícího kraba. Je mezi těmito dvěma kraby nějaký rozdíl?

Stvoření se nevyvíjejí ze sebe navzájem. Pravdou je, že všechna vznikla najednou se všemi svými vlastnostmi v souladu a bez nedokonalostí. Neliší se od příslušníků svých druhů, kteří žijí dnes. Všechny stvořil Alláh.

CO SE STALO V KAMBRIJSKÉM OBDOBÍ?

Nejstarší zkameněliny živých organismů se datují do doby známé jako kambrijské období, asi před 500 miliony lety. Tvorové, kteří žili v kambrijském období také dokazují, že evoluční teorie je zcela mylná. Jakto?

Tito tvorové se všichni objevili náhle během kambrijského období. Před nimi na planetě neexistovaly žádné živé věci. Skutečnost, že tito tvorové se objevili odnikud a všichni najednou je důkazem, že Alláh je stvořil v jednom okamžiku. Kdyby byla teorie navrhovaná evolucionisty správná, tito tvorové by se museli vyvíjet postupně z jednoduchých předků. Avšak tito tvorové nemají ani předky ani žádné přechodné formy před nimi. V záznamu zkamenělin neexistují absolutně žádné stopy po takových organismech. Zkameněliny nám ukazují, že tito tvorové—právě tak jako všechny živé organismy—se naráz objevili během kambrijského období, se všemi svými vlastnostmi v souladu, ale s žádnými údajnými evolučními předky, ze kterých by se vyvinuli, před sebou. Toto je nejjasnější důkaz, že Alláh je stvořil.

Například existoval tvor jménem trilobit, který žil během kambrijského období, ačkoli dnes je už nevidíme, protože vyhynuli. Trilobit měl velice složité, ale perfektní oči. Ty byly

Tento tvor nazývaný “trilobit” žil v kambrijském období.

tvořeny stovkami šestihrných buněk a tyto buňky jim umožňovaly vidět dost jasně. Je zřejmé, že organismy s takovými úžasnými vlastnostmi nemohly vzniknout samy od sebe s pomocí náhody.

LEŽ ŽE RYBY SE ZMĚNILY V PLAZY

Evolucionisté říkají, že plazi se vyvinuli z ryb. Podle nich, když nebylo v moři dost potravy, ryby se rozhodly podívat se po nějaké na břehu a když tam byly, tak se změnily v plazy, aby na souši přežily. Jak vidíš, toto je nesmyslný nápad, neboť každý ví, co se stane s rybou, když se objeví na souši: zahyne!

Byl jsi někdy na rybách? Jen uvažuj! Co se stane rybě chycené na návnadu a zaháčkované na tvém prutu, kdybys jí zachránil život a přinesl ji domů, aby si odpočinula na tvém dvorku? Jak jsme už řekli, zahynula by. Kdybys šel na ryby znova a tentokrát chytl mnoho ryb a všechny je přinesl na svůj dvo-

Výplod fantazie

rek, tak co by se stalo? Tatáž věc, zahynuly by!

Jenže evolucionisté odmítají souhlasit. Tvrdí, že jedna z ryb na našem dvorku se mezitímco čekala na smrt začala měnit a že se změnila v plaza a žila dál! To je zcela a zhora nemožné!

Nikdy by to nemohlo být možné, jelikož mezi rybami a tvory žijícími na souši je mnoho rozdílů, a všechny tyto změny by se nemohly objevit naráz, náhodou. Vyjmenujme si několik věcí, které by ryby potřebovaly, aby přežily na souši:

1. Ryby používají žábry k dýchání ve vodě. Jenže na souši se nedá dýchat žábry a proto by zahynuly, kdyby opustily vodu. Potřebovaly by mít plíce. Předpokládejme, že ryby se rozhodly opustit vodu a žít na souši: kde by vzaly plíce? Ryba nemá představu o tom, co jsou plíce!

2. Ryba nemůže mít ledviny podobné našim, leč přesně takové by potřebovaly, aby přežily na suchu. Kdyby se rozhodly přemístit se na souš, je jasné, že ryby by pro sebe nemohly nikde nalézt ledviny.

3. Ryby nemají nohy, proto nemohou jít, když dospějí na břeh. Tak jak se první ryba, která se rozhodla vystoupit na

břeh na souši pohybovala? Jelikož je to nemožné, pak je zjevné, že i v tomto se evolucionisté mýlí.

Toto jsou jen tři ze stovek věcí, které musí ryby mít, aby přežily na suché zemi.

O rybě zvané Coelacanth

Po léta evolucionisté popisovali rybu nazvanou coelacanth ve všech svých knihách a časopisech a zobrazovali tuto rybu jako důkaz pro svou teorii. Mysleli si, že coelacanth už dávno vyhynul. Proto vytvořili sérii falešných příběhů, když zkoumali zkameněliny této ryby.

Pak, jen před několika lety, chytil rybář jednoho coelacantha do své sítě. Od té doby bylo chyceno mnoho dalších. Vyšlo najevo, že coelacanth je normální ryba. Navíc se nechystala vystoupit na břeh, jak evolucionistři tvrdili. Evolucionisté říkali, "Tato ryba žila v mělkých vodách a tak se připravovala vystoupit na břeh." Ve skutečnosti však coelacanth žil ve velice hlubokých vodách. Nebyla to přechodná forma, jak nás

Evolucionisté tvrdili, že coelacanth je ryba, která se počala měnit v plaza. Později byl objeven živý coelacanth a lest evolucionistů byla odhalena. Coelacanth je pravá ryba.

přesvědčovali evolucionisté. Byla to skutečná ryba. Od té doby bylo odhaleno mnoho dalších falešných myšlenek evolucionistů!

TVRZENÍ ŽE PTÁCI SE VYVINULI Z PLAŽŮ JE NEPRAVDIVÉ

Jiným falešným prohlášením evolucionistů bylo, jak údajně vznikli ptáci.

Jejich pohádkou bylo, že plazi, kteří žili na stromech, začali skákat ze stromu na strom a jak skákali tak si vyvinuli křídla. Další pohádkou je, že někteří plazi, kteří se pokoušeli lapat mouchy běhali za nimi a mávali předními končetinami a že tyto končetiny se proměnily v křídla.

Není to komické představit si dinosaura vyvíjejícího perutě při běhu? Takové věci se dějí jen v pohádkách nebo kreslených filmech.

Je zde ještě důležitější věc. Tito evolucionisté říkají, že tento velký dinosaur si vyvinul křídla, když se snažil lapat mou-

chy. Dobře, jak tedy vzlétla do vzduchu moucha? Odkud se vzala její křídla? Než se snažili vysvětlit, jak mohl létat velký dinosaur, neměli nejprve vysvětlit nejprve, jak toho byl schopen malinký hmyz? Jistěže by měli.

Ale to je bod, který nebudou evolucionisté nikdy umět vysvětlit. Moucha je jedním z nejlepších létajících tvorů na zemi. Dovede máchnout křídélky 500x až 1000x za sekundu. Jak víš, umí velice snadno manévrovat ve vzduchu. Bez ohledu na to, kolik příběhů evolucionisté vypravují, stále nedovedou vysvětlit, jak vznikla ptačí křídla. Pravdou je toto: Alláh stvořil ptačí perutě i muší křídélka, společně s jejich schopností létat.

Archaeopteryx, kterého evolucionisté označují za přechodnou formu, byl ve skutečnosti plně vyvinutý pták!

Vezměme si několik dalších odlišností mezi plazi a ptáky.

1. Ptáci mají křídla, plazi ne.
2. Ptáci mají peří a plazi šupiny.
3. Ptáci mají jedinečnou kosterní soustavu a jejich kosti jsou duté. Díky tomu jsou lehčí a mohou snadno létat.

Toto je jen pár rozdílů, které každého hned napadnou. Mezi těmito tvory existuje mnoho dalších odlišností.

Kdyby se druhy plazů změnily v ptáky, muselo by existovat mnoho tvorů, kteří žili mezi plazy a ptáky zastupujících fáze této proměny.

Lovci zkamenělin by měli narazit alespoň na jednu takovou zkamenělinu. To jest, musela existovat stvoření s polovičními křídly, napůl opeřená a napůl šupinatá, s napůl zobákem a napůl tlamou, a jejich zkameněliny by měly být nalezeny, ale žádné takové stvoření nebylo nikdy objeveno mezi mnoha zkamenělinami na Zemi. Ty zkameněliny, které byly nalezeny, patří buď úplnému plazu nebo úplnému ptáku. To znamená, že ptáci se nevyvinuli z plazů. Alláh stvořil ptáky, tak jako stvořil všechno živé.

Avšak jelikož evolucionisté toto nechtějí přijmout, snaží se přesvědčit lidi, že to co říkají je pravda, smyšlenými příběhy. Nalezli zkamenělinu ptáka nazvaného Archaeopteryx, který žil asi před 150 miliony lety, a tvrdili, že tento pták byl přechodnou formou mezi dinosaury a ptáky. Jenže tvrzení, že Archaeopteryx byl předkem ptáků je zcela nelogické.

Archaeopteryx byl plně vyvinutý pták!

Zkamenělina ptáka nazvaného Archaeopteryx, které ho se evolucionisté snaží zobrazovat jako přechodný druh, ukazuje, že evoluce je teorie založená na lži. Tato zkamenělina je opravdový pták a ukazuje, že ptáci se za miliony let vůbec nezměnili.

Poněvadž:

1. Archaeopteryx měl peří jako dnešní ptáci.
2. Archaeopteryx měl stejnou hrudní kost, k níž se připojují křídla, jako jiní létající ptáci.
3. Archaeopteryx nemohl být předkem všech ptáků, neboť byly nalezeny zkameněliny ptáků, které jsou starší než tato.

POHÁDKA O LIDSKÉ EVOLUCI

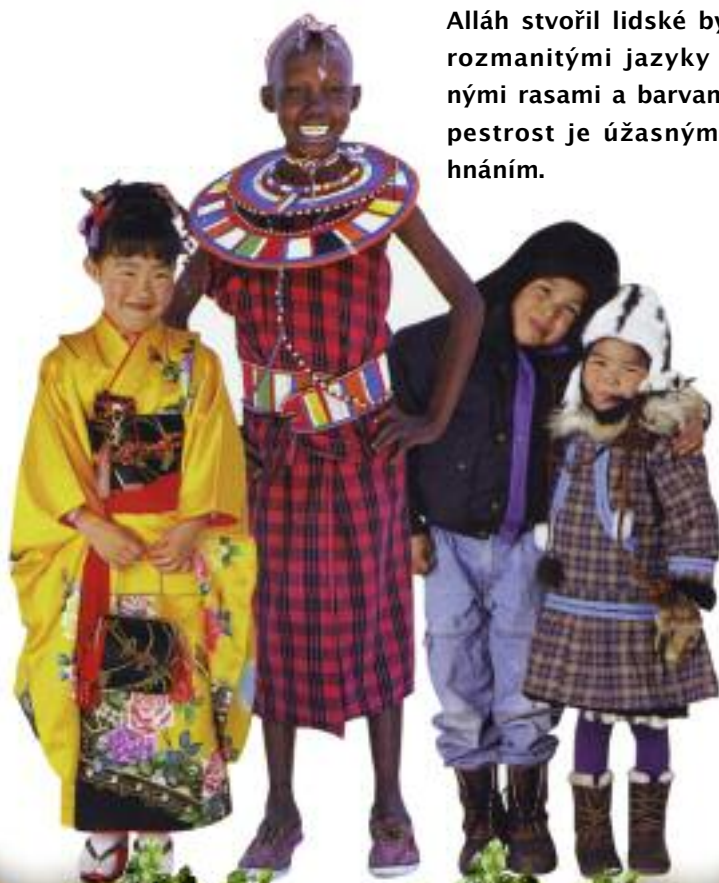
Evolucionisté tvrdí, že lidé se vyvinuli z opů, a že tutíž opi jsou našimi předky. Ani Darwin ani jiní evolucionisté nikdy nevlastnili důkaz, který by podpořil tvrzení, jež je naprostým podvodem.

Vlastně jedním z důvodů, proč byla evoluční teorie vůbec vymyšlena, bylo pokusit se, aby lidé zapomněli, že je Alláh stvořil. Kdyby lidé uvěřili, že vznikli náhodou a že jejich předkové byli zvířata, pak by nepocitovali žádnou odpovědnost vůči Alláhu. Postupně by to způsobilo, že by zapomněli všechny náboženské hodnoty a stali se sobeckými. Sobečtí

lidé přicházejí o dobré city jako je láska k lidem a k rodinám. Víš, evolucionisté se pokoušejí odvrátit lidi od takových citů a proto rozšiřují evoluční teorii. Jejich cílem je přimět lidi, aby zapomněli na Alláha a tak říkají každému, "Alláh tě nestvořil. Jsi potomkem opic, jinými slovy, jsi jen pokročilejší zvíře."

Po pravdě Alláh stvořil lidské bytosti. Ve srovnání s jinými živými organismy je lidská bytost jediný tvor, který může mluvit, myslet, radovat se a rozhodovat se, je inteligentní, může zakládat civilizace a komunikovat na pokročilé úrovni. Alláh je Jediný, Kdo dal všechny tyto vlastnosti lidským bytostem.

Alláh stvořil lidské bytosti s rozmanitými jazyky a různými rasami a barvami. Tato pestrost je úžasným požehnáním.

Evolucionisté nemohou poskytnout žádný důkaz, že lidské bytosti jsou potomky opic

Na poli vědy je velice důležité předložit “důkaz”. Učiníte-li tvrzení a chcete-li, aby mu ostatní uvěřili, tak musíte předložit nějaké důkazy. Třeba kdyby ses někomu představoval a řekl, “Jmenuji se Omar” a ta osoba by řekla, “Nevěřím, že se jmenuješ Omar,” tak v takovém případě bys musel mít nějaký důkaz, že se tak opravdu jmenuješ. Jaký by to mohl být důkaz? Průkaz by mohl představovat důkaz, nebo rodný list, nebo pas nebo třeba tvoje školní průkazka. Kdyby jsi něco z toho ukázal dané osobě, uvěřila by, že jsi opravdu ten, kdo tvrdíš, že jsi.

Nyní si uveďme vědecký příklad. V osmnáctém století žil vědec jménem Izák Newton o němž se říká, že objevil zemskou přitažlivost. Když se ho lidé zeptali, proč si je tak jist, odpověděl: "Když jablko spadne ze stromu, dopadne na zem. Nezůstane ve vzduchu." To znamenalo, že existuje síla, která táhne jablko k zemi, síla, které říkáme "gravitační."

Proto evolucionisté musejí předložit důkaz, aby byly jejich teorie uvěřitelné. Například evoluční teorie tvrdí, že člověk je potomkem opic. Proto se jich potřebujeme zeptat: Jak jste na to přišli a kde je důkaz?

Kdyby lidskými předky byly doopravdy opice, dalo by se očekávat, že jako potvrzení najdeme zkameněliny tvorů pololidských, poloopičích. Avšak žádné takové zkameněliny objeveny nebyly. Našli jsme pouze zkameněliny lidí nebo opů. To znamená, že evolucionisté nemají absolutně žádný důkaz, že opi jsou lidskými předky.

Jenže evolucionisté se pořád snaží plést lidi svými teoriemi.

Některé triky evolucionistů:

1. Evolucionisté hovoří o zkamenělinách vyhynulých druhů opů jako kdyby patřily stvořením napůl lidským, napůl opičím.

Jistě jsi už někde viděl obrázky jako je ten nahoře. Evolucionisté je používají ve

snaze oklamat lidi. Pravda je, že takoví tvorové nikdy neexistovali. V minulosti existovali lidé a opi, tak jako dnes, a ti byli zcela oddělení a nebyli v žádném vztahu. Žádný opičí muž ukazovaný na obrázku nikdy neexistoval. Nikdy se to nemohlo stát. Jak jsme už uvedli, ani jedna zkamenělina, která by dokazovala toto tvrzení nebyla nalezena.

Avšak evolucionisté stále zkoušejí nové a nové triky. Třeba když manipulují se zkamenělinou, která náležela vyhynulému druhu opů, tvrdí, že vlastně patřila stvoření někde mezi opy a lidmi. Jelikož lidé toho často o tomto tématu mnoho nevědí, tak mají sklon věřit tomu, co tito evolucionisté říkají.

2. Evolucionisté zacházejí se zkamenělinami různých lidských ras, jako kdyby to byla napůl opičí stvoření.

Jak víme, na světě existuje mnoho etnických skupin: Afričané,

Číňané, původní obyvatelé Ameriky, Turci, Evropané, Arabové a mnozí další. Evidentně lidé patřící k různým etnickým skupinám mají někdy odlišné znaky. Třeba Číňané mají oči mandlového tvaru, Afričané mají obvykle velice tmavou pleť a kudrnaté vlasy. Když uvidíte domorodého Američana nebo Eskymáka, ihned poznáte, že patří k jiné etnické skupině. I v minulosti existovalo mnoho etnických skupin a rysy některých z nich byly možná odlišné od těch dnešních lidí. Například lebky lidí patřících k rase Neandrtálců byly větší než lebky dnešních lidí. I jejich svaly byly mnohem silnější než naše.

Evolucionisté však používají tyto rozdíly mezi těmito a našimi rasami jako způsob, jak oklamat lidi. Tvrdí třeba když najdou lebku Neandrtálce, "Toto je lebka lidského předka, který žil před desítkami tisíc let." Někdy jsou nalezené zkameněliny lebek menší než průměrná velikost lebky dnešního člověka. Ukazujíc na takovou zkamenělou lebku, evolucionista řekne, "Majitel této lebky se zrovna nacházel v bodě změny z opa na člověka."

Ve skutečnosti ještě dnes existují lidé z určitých etnických skupin, kteří mají menší než průměrné lebky. Například obsah lebky domorodého Australana je dost malý, ale to neznamená, že jsou napůl lidé a napůl opi. Jsou to normální lidé jako ty a všichni ostatní.

Proto tedy vidíme, že zkameněliny, které evolucionisté vyobrazují jako důkaz, že lidské bytosti se vyvinuly z opů, patří buď raným druhům opů, nebo lidským rasám, které jsou nyní vyhynulé.

NEJVĚTŠÍ ROZDÍL

Největší rozdíl mezi opy a lidmi je, že lidé mají duše a opice nikoli. Lidé mají vědomí: myslí, mluví a sdělují své myšlenky ostatním v rozumných větech, dělají rozhodnutí, cítí, vyvíjejí si vkus, znají umění, malují, skládají písně a zpívají je a jsou plni lásky a morálních hodnot. Všechny tyto vlastnosti jsou vyhrazeny jedině lidské duši. Jen lidské bytosti mají tyto jedinečné schopnosti. Evolucionisté nemají odpověď na tuto otázku. Aby připomínal lidskou bytost, op by musel projít mnoha fyzickými změnami a musel by mít tyto jedinečné schopnosti vlastní lidem. Existuje v přírodě síla, která může dát schopnosti jako malování, myšlení a skládání hudby opici? Ovšemže ne! Alláh stvořil pouze lidi s takovými schopnostmi a zvířatům žádné takové schopnosti nedal. Jak jsme viděli, je zcela nemožné, aby se op změnil v lidskou bytost. Lidské bytosti byly lidské ode dne svého stvoření. Ryby byly vždycky rybami a ptáci byli vždy ptáky. Žádný tvor není předkem jiného. Alláh je stvořitel všech lidských bytostí a všeho živého. Důvodem, proč evolucionisté tvrdí, že lidské bytosti jsou potomky opic, je jejich vzájemná fyzická podobnost. Avšak jiní tvorové na zemi připomínají lidi mnohem více. Papoušek na obrázku dovede mluvit. Chobotnice mají stejné oči jako lidské bytosti. Kočky a psi poslouchají a plní příkazy jako lidé. Co by sis pomyslel, kdyby někdo řekl, že lidé jsou potomky papoušků nebo psů nebo chobotnic? Jak vidíš, neexistuje rozdíl mezi touto myšlenkou a pohádkami evolucionistů.

ALLÁH JE STVOŘITELEM VŠEHO

Náš Pán je jediný, Kdo uložil miliardy kousků informace do místa tak malého, že ho nespatříme bez zvláštního vybavení.

Alláh je Ten, Kdo nás stvořil, naše oči, naše vlasy a naše chodidla.

On je také Stvořitel našich rodin, rodičů, bratrů a sester, přátel a učitelů.

Alláh je Ten, Kdo stvořil jídlo, které máme rádi, marmeládu, obiloviny a těstoviny a také ovoce a zeleninu, která nás dělá zdravými a silnými. Kdyby ji Alláh nestvořil, nikdy bychom nevěděli, jak chutná jahoda.

Alláh nám také dal smysl chuti a čichu. Kdyby nám nedal tyto schopnosti, nebyli bychom schopni vnímat chuť věcí, které jíme. Bylo by to totéž, ať bychom jedli brambory nebo koláč. Alláh nestvořil jen chutné a voňavé potraviny, On nám také dal takové schopnosti, abychom je vychutnali.

Některé věci máš rád, líbí se ti a myslíš na ně jako na legraci. Může to být zákusek, který rád jíš, hra, kterou rád hraješ nebo procházka s lidmi, které máš rád. Ať je to cokoli, nesmíš nikdy zapomínat, že Alláh je jediný, kdo ti umožňuje se radovat z těchto věcí.

Jelikož je plný slitování s tebou, Alláh ti vždycky poskytuje radostné a krásné věci.

Pro začátek, byla doba, kdy jsi neexistoval. Jen si pomysli, nikde jsi nebyl, dříve, než jsi byl počat. Nebyl jsi nic. Alláh tě stvořil. Vytvořil tě z ničeho.

Musíme být Alláhu vděční za každý okamžik života. Při všem,

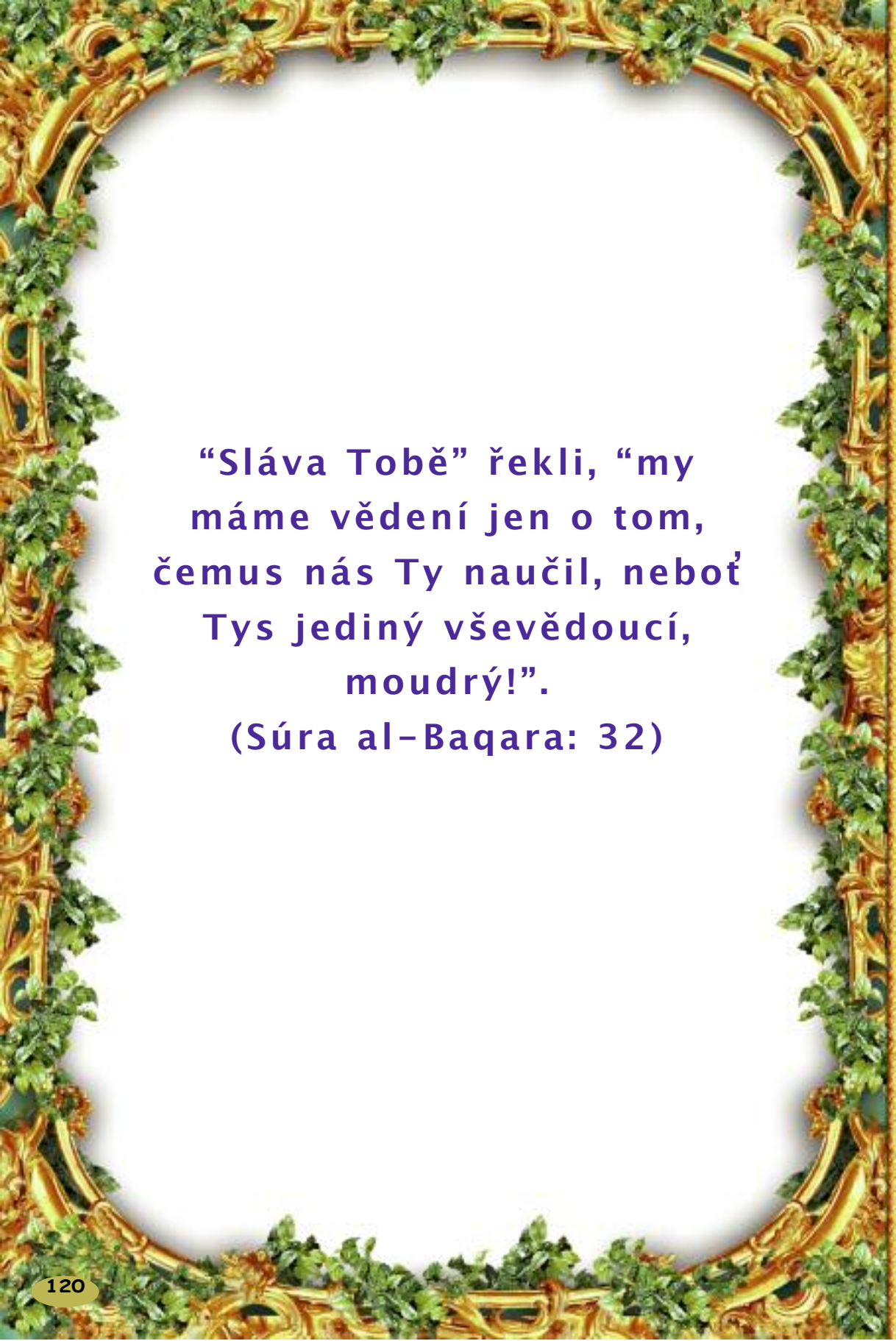

co máme rádi a milujeme, musíme vzpomínat na Alláha a říkat, “Alláhu, jsem Ti navěky vděčný za všechna Tvá požehnání.” Když se ocitneme v situaci, která se nám nelíbí, měli bychom se znovu modlit k Alláhu, neboť On jediný nám může pomoci.

Alláh vždy slyší naše modlitby a odpovídá na ně. Alláh ví, co si myslíme v hloubi srdce; On vyslyší všechny modlitby.

Co musíme udělat je nabídnout naše radostné poděkování Našemu Pánu, Jenž stvořil nás, svět a všechna požehnání, která obsahuje. A vědomi si toho, že Alláh je vždy s námi a že nás vidí a nslouchá nám v každíčkém momentu, musíme se pořád chovat co nejlépe.

An ornate, golden frame with intricate scrollwork and green foliage (possibly ivy or grapevines) surrounds the text. The frame is set against a white background.

**“Sláva Tobě” řekli, “my
máme vědení jen o tom,
čemus nás Ty naučil, neboť
Tys jediný vševědoucí,
moudrý!”.**
(Súra al-Baqara: 32)